

חברות הכי טובות

מאת ענת גוב

משתתפות:

סופי הצעירה

תירצה הצעירה

ללי הצעירה

ללי המבוגרת

תירצה המבוגרת

סופי המבוגרת

(שומעים צלצול של בית ספר. מסך עולה על שירותים של בית ספר, רואים רק את סוף הרגליים של סופי ותירצה הצעירות, תחתונה מופשלות, כאילו הן יושבות בשירותים. עשן של סיגריה מזדחל מלמטה)

סופי: תירצה!

תירצה: מה?

סופי: את מתכוננת לעשן את זה לבד?

תירצה: (לוקחת שאיפת עשן) שניה, רק הרגע העברת לי.

סופי: (מוציאה יד מתחת לדלת) נו תעבירי.

(היד של תירצה אוחזת סיגריה, יוצאת מתחת לדלת מחפשת את ידה של סופי ומעבירה לה את הסיגריה. ללי הצעירה נכנסת לבושה בבגדי בית ספר. היא רוצה להיכנס לאחד התאים אבל רואה את רגליהן של סופי ותירצה)

סופי: נו, הזונה הזמינה אותך כבר?

תירצה: איזה מהן?

סופי: ללי. (ללי נעצרת מופתעת) לפני חמש דקות היא עברה מולי במסדרון, הסתכלה לי בעיניים ולא הזמינה אותי, כחי.

(מוציאה את ידה עם הסיגריה מעבירה לתירצה ללי מקשיבה בריכוז גדול)

תירצה: אם היא לא הזמינה עד עכשיו, זה אבוד.

סופי: מי רוצה בכלל ללכת למסיבה של הצנונית הזאת? (סופי ותירצה צוחקות)

תירצה: ללי לא צנונית היא יותר... מלפפון.

סופי: ללי צנונית. תעבירי. ראית את הנעליים החדשות שלה. הבחורה הזאת פשוט קמה בבוקר בלי טעם. (מעבירות את הסיגרה)

(ללי בהלם, מסתכלת על הנעליים שלה)

תירצה: אנחנו סתם מלכלכות כי נעלבנו שהיא לא הזמינה אותנו.

סופי: נעלבנו? מללי? מי היא בכלל שאני אעלב ממנה? היא משעממת והמסיבה שלה תהיה משעממת בדיוק כמוה.

(תירצה מוציאה את ידה עם הסיגריה, ללי רואה את הסיגריה מתכופפת ולוקחת אותה, סופי מוציאה את ידה מחכה)

סופי:	נו תירצה!
תירצה:	מה?
סופי:	תעבירי.
תירצה:	העברתי לך הרגע.
סופי:	מה את מבלבלת. (מתארגנות לצאת)
תירצה:	זה לא אצלך?
סופי:	ברור שלא. זה אצלך.
תירצה:	מה את עובדת עלי?
(שתיהן יוצאת מהתאים סופי נעמדת מול ללי, תירצה שיצאה עם הגב ללי לא מבחינה בה)	
סופי:	היי ללי
תירצה:	(מסתובבת לאט) היי, ללי.
ללי:	היי.
סופי:	איזה צירוף מקרים, אנחנו בדיוק דיברנו על... (פונה לצאת)
תירצה:	(קוטעת אותה) על המורה לתנ"ך, איזה זונה, ראית כמה שיעורים היא נתנה? ואיזה נעליים היא לובשת, היא פשוט כמה בבוקר בלי טעם הצנונית הזאת....
סופי:	(נעמדת מאחורי תירצה) תירצה רילקס.
תירצה:	אני מצטערת, פשוט לא ידענו שאת...
סופי:	מעשנת.
ללי:	מזמן.
תירצה:	אז... את מחכה הרבה זמן?
ללי:	הרגע נכנסתי.
תירצה:	(בהקלה) באמת? הרגע? מה זה הרגע? ממש הרגע?
ללי:	ממש ממש הרגע.
תירצה:	(מאושרת) איזה יופי...

- סופי: (תופסת את ידה של תירצה רוצה לצאת) את מתחנפת.
- תירצה: (לסופי) שהיא לא חיכתה סתם.
- סופי: את יכולה להכינס.
- ללי: תודה, אני לא צריכה.
- סופי: (עוצרות במקומן) אז מה את עושה כאן?
- ללי: באתי לחפש אתכן.
- תירצה: אותנו?
- סופי: (הודפת טיפה את תירצה ומתקרבת לללי) בשביל מה?
- ללי: אני עושה מסיבה מחר בערב, לא שמעתן?
- תירצה: (ביחד עם סופי) כן!
- סופי: (ביחד עם תירצה) לא!
- ללי: (צוחקת לעצמה) אז רציתי להזמין אתכן.
- (ללי מציאה את הסיגריה שלקחה לסופי, רגע ביניהן. סופי לוקחת את הסיגריה ממנה, שלושתן צוחקות ויוצאות מחובקות לעומק. שומעים צלצול של בית ספר והמולה, על רקע ההמולה שומעים מורה קוראת רשימת נוכחים)
- מורה: לימור ארבר- נוכחת. קרן פשדבורסקי- נוכחת. דניאל לפין- נוכח. תירצה גולדין (שתיקה) סופי טל (שתיקה) לאה קוזלוביץ (שתיקה).
- (נכנס שיר סוחף- ללי סופי ותירצה יושבות עם בגדי ים על כסאות נח. הצעירות רוקדות לשיר בישיבה, כשהשיר יורד בפייד, הן נכנסות לפוזת שיזוף תוך כדי ציחקוקים.)
- (שומעים צלצול טלפון. אור נידלק על ללי המבוגרת בימין במה. בצלצול השני, אור נדלק על תירצה המבוגרת בשמאל במה. בידיהן טלפונים)
- תירצה: הלו. (ללי שותקת) הלו?
- ללי: תירצה?
- תירצה: היי.
- ללי: זאת ללי.

תירצה:	אני יודעת.
ללי:	חשבתי שאולי לא תזהי.
תירצה:	הגזמת.
ללי:	בכל זאת... המון זמן.
תירצה:	שנתיים.
ללי:	כמעט. תפסתי אותך ברגע לא נוח?
תירצה:	כן, לא... לא חשוב. אז מה... שלומך?
ללי:	בסדר. מה שלומך?
תירצה:	בסדר. מה איתך?
ללי:	בסדר. איך אצלך?
תירצה:	אני בסדר.
ללי:	יופי.
(שתיקה)	
תירצה:	אז מה נשמע?
ללי:	מיצינו את הקטע הזה תירצה.
תירצה:	נכון. קרה משהו?
ללי:	אפשר להגיד.
תירצה:	מה קרה?
ללי:	אולי במקרה את פנוייה הערב?
תירצה:	למה?
ללי:	תירצה, אני יודעת שאת נורא נורא עסוקה וזאת התרעה נורא נורא קצרה...
תירצה:	ללי מה קרה?
ללי:	זה לא ממש לטלפון.
תירצה:	את בסדר?

תוכלי לקפוץ אלי הערב?	ללי:
בטח בטח, רק תגידי מה קרה?	תירצה:
מתי את יכולה?	ללי:
אני מתלבשת ובאה. (רוצה לנתק)	תירצה:
תירצה.	ללי:
מה?	תירצה:
גם סופי תהיה.	ללי:
(שתיקה, תירצה קופאת)	
תירצה?	ללי:
שמעתי... סופי שלנו?	תירצה:
לשעבר.	ללי:
את מתכוונת שאני והיא נשב יחד באותו חדר...	תירצה:
כן	ללי:
את צוחקת.	תירצה:
תירצה, אנחנו בנות ארבעים עוד רגע.	ללי:
אני לא מסוגלת ללי.	תירצה:
תירצה זאת רק סופי.	ללי:
אל תעשי לי את זה.	תירצה:
אין לי ברירה.	ללי:
טוב, ממילא סופי לא תסכים. את זוכרת מה היא אמרה בפגישה האחרונה...	תירצה:
נתראה בהלוויה.	ללי:
נתראה רק בהלוויה.	תירצה:
דיברתי איתה כבר.	ללי:
(בבהלה) דיברת איתה?	תירצה:

- ללי: לפני דקה.
- תירצה: מה היא אמרה עלי?
- ללי: היא אמרה שהיא באה.
- סופי: את יודעת שאני לא באה אם היא באה.
- ללי: גם אם אני אגיד לך שזה מאוד מאוד חשוב לי?
- סופי: אין שום סיכוי שאני אהיה איתה ביחד באותו ספייס, אלא אם זה מקרה חירום.
- ללי: מה ההגדרה שלך למקרה חירום?
- סופי: עניין של חיים או מוות.
- ללי: אז זה מקרה חירום.
- סופי: אוי אלוהים.
- (מוסיקה. אור נדלק על הצעירות בים עם ארטיקים, מאושרות ומתלהבות תרצה וסופי סביב ללי)
- תירצה: אני לא מאמינה
- סופי: מזל טוב ללי. (סופי ותירצה מנשקות את ללי)
- ללי: תודה תודה
- סופי: הגיע הזמן. נמאס לי להיות היחידה שעושה את זה.
- תירצה: (בקול נכאים) נשארתי הבתולה היחידה בשלישיה.
- סופי: איך היה?
- (פאזזה)
- ללי: נחמד.
- סופי: נחמד? זה הכל? נחמד? רגע, הרפית את השרירים כמו שאמרתי לך?
- ללי: זכרתי משהו עם השרירים, אבל הכל קרה כל כך מהר שפשוט לא הספקתי.
- תירצה: מה? מה קרה מהר?

- ללי: (נותנת מבט קטן לתירצה אבל פונה לסופי) תגידי, למה לא סיפרת לי על ה...
 סופי: על מה?
 ללי: על מה שיצא לו כשהוא... בסוף של ה... את יודעת.
 (סופי צוחקת)
 תירצה: מה? מה? מה יוצא לו?
 ללי: את יודעת איך נבהלתי שהכל... יצא?
 (סופי צוחקת)
 תירצה: מה? מה? מה יצא?
 ללי: יצא המון המון.
 תירצה: המון מה?
 סופי: תינוקות שחיו באשליה.
 (ללי וסופי צוחקות)
 תירצה: אתן עובדות עלי או מה?
 סופי: אני אוהבת לחלל עם זה?
 תירצה: לחלל?
 ללי: מה זה קשור למוסיקה?
 סופי: למדת חלילית כשהיית קטנה? (עם הארטיק שבידה מראה את כוונתה)
 ללי: די! את סוטה!
 תירצה: מה? מה? אני למדתי חלילית!
 ללי: אני בשוק! אני לא מאמינה שאת עושה את זה!
 תירצה: מה?? מה היא עושה??
 ללי: (לתירצה) אני בחיים לא יעשה את זה.
 תירצה: זהו, אני הולכת להישאר בתולה זקנה.

סופי: אם תמשיכי לחלום רק על וייסמן, שגם יש לו חברה וגם יש עוד שבעים בנות בסטנד ביי לפניך, אז בטוח תישארי בתולה זקנה.

ללי: תאמיני לי שאין לך מה למהר.

סופי: אין לה מה למהר? (קמה מהכיסא) היא כבר בת שבע עשרה פור קרייסט סטייק, הסידן מתחיל כבר לברוח.

תירצה: לאן?

סופי: ששש. תירצה, תסתכלי רגע אם אלי המצלי מסתכל עלינו.

תירצה: למה?

סופי: אני חושבת שהוא נדלק עלי.

תירצה: הוא... יורד מהסוכה שלו... הוא בא אלינו!

(נכנס השיר wipe out סופי וללי מתארגנות בפוזה סקסית, תירצה ממשיכה לאכול את הארטיק)

סופי: תירצה! מה קורה?

תירצה: (מציעה) הוא חזר.

סופי וללי: לאן?!

תירצה: לסוכה שלו.

סופי: למה?

תירצה: כנראה מישהו טובע.

סופי וללי: אז מה?!

(מבוגרות נכנסות עם הטלפונים)

תירצה: סופי הסכימה שנהיה ביחד באותו ספייס?

ללי: סופי הסכימה.

תירצה: להיות איתי ביחד...

ללי: היא הסכימה אני אומרת לך.

תירצה: את הולכת למות?

- ללי: כמה שאתן דומות.
- ספי: איפה זה? בשד? ברחם? זה בטח מכל ההפריות והטיפולים והזריקות של ההורמונים... אמרתי לך שאת צריכה לוותר, שאת גם הורסת את הגוף שלך וגם לא יצא לך מזה ילד, כל הרופאים אמרו לך שהרחם שלך לא מחזיק כלום, אבל את רצית להקשיב לתירצה, האמביציה המהלכת הזאת...
- תירצה: אמביציה מהלכת? איזה זונה. מה עוד היא אמרה עלי?
- ללי: שום דבר חדש.
- תירצה: שאני שקרנית, חנפנית, צבועה, אינטרסנטית, מניפולטיבית... זה חמש. היו שש. מה שכחתי?
- ללי: נו, שאת לא יודעת להיות חברה.
- תירצה: אני לא יודעת להיות חברה?
- סופי: אני לא יודעת להיות חברה? מה עוד היא אמרה?
- ללי: מה זה חשוב?
- סופי: אנ רוצה לדעת. קנאית, מפונקת, שתלטנית, אגואיסטית מה עוד?
- ללי: לא מפותחת מבחינה רוחנית. אז את באה?
- סופי: אני לא מאמינה! הגולם תפס תחת על יוצרו!
- (אור נדלק על הצעירות בים. שלושתן וישבות הפוך על הכסאות ושרות את "היתה צעירה בכינרת" סופי תירצה וללי המבוגרות מצטרפות אליהן בקולות)
- סופי צ': ללי מה את שרה?
- ללי: מה'זתומרת?
- סופי: איזה שיר היא היתה שרה הצעירה הסתומה הזאת?
- ללי: שירי חג וגיל.
- סופי: מה פתאום. שיר אחד רגיל.

- למה שמישהו ירצה לכתוב שיר על צעירה שיודעת לשיר רק שיר אחד רגיל?
ללי:
- בגלל זה זה קרציה. זה כל הזמן חוזר על עצמו. מה יש לה לשיר שירי גיל
סופי:
כשהיא תקועה כל היום מול הכינרת. תירצ, איך את שרה?
- שירי חדרגיל.
תירצה:
- מה זה?
סופי וללי:
- (בביטחון) שירי חדרגיל.
תירצה:
- מה זה שירי חדרגיל?
סופי:
- שירי חדרגיל. זה.. כמו מדריגלים רק בארץ. (תירצה מתישרת בכסא)
תירצה:
- מה זה מדריגלים?
סופי:
- (מתישרת) מדריגלים זה משהו נוצרי כזה שנגנים בכנסיות.
ללי:
- וחדריגלים זה אותו דבר רק יהודי.
תירצה:
- אל תבלבלי. אין דבר כזה חדרגיל. את סתם ממציאה.
סופי:
- בטח שיש. שירי חדרגיל זה מה ששרו בקיבוצים כשהם דרכו על הגפן. (קורצת
לללי) זה ידוע.
תירצה:
- שיחה מרתקת. אני ממש לא יכולה לחכות למשפט הבא.
סופי:
- מה את רוצה? המוח נמס לי.
תירצה:
- אני רוצה הרפתקאה.
סופי:
- הרפתקאה? מאיפה אני אביא לך הרפתקאה?
תירצה:
- (בחשש) איזה סוג של הרפתקאה?
ללי:
- (מתחילה להתישר בכסא) הרפתקאה ללי. אני מדברת על דברים שהם גדולים
סופי:
מהחיים. משהו שאנשים רגילים לא מעיזים לעשות. משהו שאסור לעשות.
- כמה מה?
תירצה:
- שבו יפה! (מתחילה לחפש משהו בתיק) תעצמו את העיניים ותפתחו את הפה.
סופי:
- (תירצה ולל מבצעות. סופי מניחה משהו לכל אחת על הלשון, גם לעצמה)
תירצה ולל:
- נו תבלעו.
סופי:

(בולעות)

- ללי: מה זה היה?
- סופי: אנחנו עומדות לצאת לטיול קטן.
- ללי: טיול לאן?
- סופי: אל תוך הנפש.
- תירצה: רגע, את לא רוצה להגיד לי שלקחנו...
- ללי: מה?
- תירצה: טריפ?
- ללי: טריפ???
- סופי: ששש.
- תירצה: (בהתלהבות ובקול) לקחנו טריפ. אני בטריפ?
- סופי: ששש, איזה פוסטמות.
- ללי: אלוהים, (קמה בחשש מהכסא פונה לתירצה) אני רואה אותך פעמיים... איך את רואה אותי? אני זולגת לך כבר? את רואה צבעים? (לסופי) את, רואה צבעים? לך אני זולגת כבר?
- סופי: תרגעי!
- ללי: תרגעי..
- סופי: זה מתחיל להשפיע רק אחרי חצי שעה. את לא מרגישה כלום עכשיו.
- ללי: אני לא מרגישה כלום?
- תירצה: אומרים לך שלא.
- ללי: אמא שלי תהרוג אותי.
- סופי: אמא שלי תהרוג קודם את עצמה ואחר כך אותי.
- תירצה: אמא שלי מתה.
- (שתיקה, ולאחר רגע ללי וסופי מתפקעות מצחוק)

- סופי: (לללי) את יודעת שעד הרגע אני לא יודעת אם אמא שלה באמת מתה, או שהיא המציאה את זה בשביל הבדיחה.
- תירצה: מה כל כך כואב לך שאני יתומה?
- סופי: שגם אם יימאס לי ממך יום אחד, לא יהיה לי לב לזרוק אותך. את בלתי ניתנת לזריקה.
- תירצה: זה המשפט הכי יפה ששמעתי בחיים שלי.
- ללי: (מתיישבת לרגליהן) תירצה, תני לי יד.
- (תירצה וללי מחזיקות ידיים)
- ללי: סופי תביאי יד. (סופי מצטרפת) אתן לא פוחדות?
- סופי: אין מה לפחד. אנחנו ביחד. שום דבר רע לא יכול לקרות לנו כשאנחנו ביחד.
- תירצה: (מתחילה לבכות) רק שתדעו שאני נורא שמחה שאתן חברות שלי.
- סופי: אל תתחילי ליזלוג לי עכשיו.
- תירצה: ושהלוואי שנהייה יחד עד שנהייה זקנות.
- ללי: היא זולגת.
- תירצה: נהייה זקנות פריקיות כאלה שתמיד הולכות ביחד, מחזיקות אחת את השנייה שלא ניפול. נהייה עמו כת סודית כזאת עם שפה משלה שאף אחד לא יכול להבין, שאין כניסה לאף אחד מבחוץ. וכולם יידעו שהחברות הזאת היא מעל הכל, מעל הבנים, ומעל...
- ללי: הילדים, ומעל הנכדים...
- תירצה: ומעל הסמים...
- סופי: אני לא מאמינה, בזבזתי טריפ על פעוטון.
- (הצעירות קמות, מקפלות את כסאות היום ויוצאות לשמאל.)
- (חוזרים למבוגרות בטלפונים)
- תירצה: ללי, זה לא עוד ניסיון פטטי להחיות את הפנטזיה האבודה הזאת או משהו.
- ללי: לא לא, אל תדאגי.

תירצה:	אז למה את רוצה את שתינו יחד?
ללי:	אמרתי לך. יש לי משהו חשוב לספר לכן.
תירצה:	מה?
ללי:	תבואי אז תדעי.
תירצה:	טוב, אני רק ארא אם זה בסדר עם וייסמן.
ללי:	תגידי לו שזה מקרה חירום.
סופי:	וייסמן הרשה לה לצאת בהתראה כל כך קצרה?
ללי:	וייסמן הרשה לה.
סופי:	אוי אלוהים.
תירצה:	סופי יודעת מה זה?
ללי:	סופי יודעת.
סופי:	תירצה יודעת?
ללי:	תירצה יודעת.
תירצה וסופי:	(ביחד) אז רק אני לא יודעת.
ללי:	בתשע אצלי!

(המבוגרות יוצאות ונכנסות הצעירות משמאל במה כאשר כל אחת משחקת עם צעיף דק, הן עדיין תחת השפעת הסם, נדהמות ומצחקקות. על המוסיקה הן הולכות אחורה לעומק הבמה. דלת אחורית נפתחת וכל צעירה נעמדת מול בת דמותה המבוגרת, כאילו מסתכלות על מראה)

ללי צ': איך אני נראית? הראי הזה מעוות לגמרי. מה זה? אני נראת כאילו לא ישנתי עשרים שנה.

(שתייהן פונות לפרופיל)

ללי מ': אני נראית לא רע בכלל.

(שתי התירצות לוקחות צעד קדימה)

תירצה צ': איזה יפה את.

תירצה מ': את מתחנפת.

תירצה צ': לא, באמת את נורא יפה.

תירצה מ': כן? בקשה- (עושה סיבוב ומראה לה את ישבנה שגדל)

תירצה צ': (נבהלת) תפסת תחת.

תירצה מ': זה נורא, מה? אני נראית זוועה...

תירצה צ': לא, מה פתאום, זה חמוד.

תירצה מ': הכל מההריון האחרון. הגוף אמר- אם את מחליטה להתנפח פעם שלישית, אז את כנראה נורא אוהבת את זה. אז תישארי ככה ודי.

תירצה צ': הריון שלישי???

תירצה מ': נסחפתי קצת.

(תירצה המבוגרת חוזרת לשורה, תירצה הצעירה אחריה)

תירצה צ': אז לא נשארתי בתולה זקנה.

תירצה מ': ממש לא.

תירצה צ': מי הסכים להתחתן איתי?

תירצה מ': (באדישות) וייסמן.

תירצה צ': (המומה) מה???(לחברותיה הצעירות) התחתנתי עם וייסמן!

סופי צ': אמרתי לך שזה חומר טוב.

תירצה צ': (לתירצה המבוגרת) רגע, את צוחקת על הפנטזיות שלי, נכון?

תירצה מ': להיפך. אני לוקחת את הפנטזיות שלך מאוד ברצינות.

תירצה צ': אבל איך? זה לא הגיוני. איפה אני ואיפה וייסמן?

תירצה מ': איזה מתוקה אני...

(סופי הצעירה מסתובבת לסופי המבוגרת, שתיהן מתאפרות אחת מול השנייה כאילו עומדות מול ראי, פניהן קרובות מאוד זו לזו. פתאום עיניהן נפערות ומצביעות על מיצחה של בת דמותה. סופי הצעירה פולטת זעקת בהלה ומייד נסגרת הדלת מלפני המבוגרות)

סופי: אהההההה!!!

ללי צ': מה קרה?

תירצה צ': מה?

סופי צ': חצ'קון!!

(ללי ותירצה רצות אליה בדחיפות רבה)

שתיהן: איפה?

סופי: באמצע המצח.

ללי: אני לא רואה כלום.

סופי: (מתקדמת לקדמת הבמה) מה את לא רואה? יש לי כאן קרן באמצע המצח! אני מתקרנפת!

ללי: אהה הנה. אני רואה.

תירצה: אה, הנה גם אני רואה.

סופי: (בבהלה) איפה?

ללי: הנה, הבליטה הקטנה הזאת.

סופי: (מנסה לסדר את השיער על המצח) מה, זה כל כך בולט?

ללי: זה קצת בולט.

(ללי ותירצה מתחילות לצחוק)

סופי: אני לא מאמינה שיש לי חצ'קון, בשביל מה אני מזדיינת?!!!

(סופי יוצאת בכעס משמאל במה, ללי ותירצה לא מצליחות לזוז מרב צחוק. סופי חוזרת וקוראת להן עכשיו גם היא צוחקת, שלושתן יוצאת יחד, אך תירצה נעצרת מכיוון שיצאה לה הנעל מהרגל.)

תירצה: חכו לי! (יוצאת)

(מוסיקה משתנה, הדלת האחורית נפתחת לחצי, סופי וללי המבוגרות נכנסות לגינה של ללי)

סופי: כרגיל היא מאחרת.

ללי: לא. את פשוט הקדמת.

סופי: את נראת דווקא טוב.

ללי: גם את

(סופי וללי מתישבות ליד שולחן הגינה)

סופי: אז מה שלומך?

ללי: מה שלומך?

סופי: אני לא מעניינת. מה איתך?

ללי: ספרי לי קודם איך הילדים?

סופי: איזה ילדים?

ללי: הילדים שלך.

סופי: אוי, למה להעכיר את האווירה?

ללי: די נו.

סופי: אז ככה, ים בהודו, עושה טובה שהוא מתקשר פעם ביובל. גל בלבנון, אני לא ישנה בלילות כבר כמה חודשים, לעומת זאת, את חוף העיפו מבית ספר, והוא מחובר לי לוריד מהבוקר עד הערב. (בבהלה) צילצלו? אה, לא. ובעוד שנה, כשגל ישתחרר, אז חוף מתגייס, ואז חוף יהיה בלבנון, גל יהיה בהודו, וים... יחזור בתשובה. אני אדם מאושר.

ללי: את באמת צריכה להיות מרוצה. פיזרת את הביציות שלך על כל היבשות. מה שלום כל האבות של הילדים שלך?

סופי: הם כבר מזמן לא כלולים בתחומי ההתעניינות שלי.

(שומעים צילצול בדלת)

ללי: חברה שלך.

סופי: שתחכה.

ללי: אני הולכת לפתוח.

סופי: חכי שנייה. תגידי לי קודם מה קורה איתך.

(עוד צילצול בדלת)

ללי: אני חייבת לפתוח.

(ללי קמה מהכסא רוצה ללכת לדלת סופי עוצרת אותה)

סופי: את חייבת לספר לי לפני שהיא נכנסת.

ללי: סופי, זאת רק תירצה.

סופי: רק תירצה.

(ללי הולכת לעומק הבמה. סופי מורחת אודם, מדביקה את השפתיים בקול ומזדקפת כמו נכנסת לדמות. בפתח הדלת ללי פוגשת את תירצה הן מתחבקות)

תירצה: היא פה? היא פה.

ללי: כן.

תירצה: שיט רציתי להגיע ראשונה.

ללי: היא הקדימה קצת.

תירצה: זונה.

ללי: בואי.

תירצה: רגע.

ללי: בואי נו.

תירצה: שנייה.

ללי: מה את כל כך לחוצה?

- תירצה: רואים שאני לחוצה? רק שאני לא אתחיל להתחנף. אני מתחננת לפניך, אם את רואה שאני מתחנפת תזהירי אותי, את חייבת להבטיח לי שאת לא נותנת לי להתחנף אליה.
- ללי: תירצה, זאת רק סופי.
- תירצה: רק סופי.
- (נשמע קול של רעם, ותחילת מוסיקה. התאורה מתחלפת, ללי ותירצה הצעירות (17) נכנסות משמאל במה עם מטריה, נעצרות בסנטר כאילו מצאו מכסה מהגשם.)
- ללי: איזה סרט. האנטוניוני הזה ממש גאון.
- תירצה: (בהתלהבות) איזה... איזה... איזה...
- סופי: (יוצאת מאחורי הקוליסה) שעמום.
- תירצה: ...אורך זה סרט נורא ארוך.
- ללי: איך אפשר להגיד על הסרט הזה משעמם? זה סרט כל כך חכם. אתה יוצא עם מטען כל כך חזק.
- תירצה: זה נכון. אי אפשר להגיד שאין מטען.
- סופי: אם איזה מטען את יצאת תירצה?
- תירצה: אם ה... כל הדבר הזה של ה... כל היצרים האלה...
- ללי: למשל הרחובות הריקים שמסמלים את הריקנות של האדם בחברה המודרנית.
- תירצה: בדיוק.
- סופי: הרחובות הריקים סימלו את זה שלא היה לו כסף לסטטיסטים.
- תירצה: (צוחקת בחנפנות ומחבקת את סופי) יש בזה משהו.
- ללי: מה את מדברת? והמשחק טניס המדומה בלי הכדור, שמראה שאתה לא יודע איפה נגמרת המציאות ומתחילה האשליה. אם יש בכלל דבר כזה מציאות אובייקטיבית, או שהמציאות תלוייה בעיני המסתכל, וכשהוא מסתכל מצד לצד מה זה אומר על העולם ועל האמת. איפה נמצאת האמת? אם בכלל יש אמת.
- תירצה: בדיוק. (מסדרת ללי את השיער ומתלהבת יחד איתה) שהאמת היא לא רק דבר קבוע, היא כל הזמן נודדת.
- סופי: לאן היא נודדת תירצה?

תירצה: ל... לכל מיני מקומות.

סופי: איפה קראת את זה? בעולם הקלנוע?

(ללי מבינה שצריך לוותר היא לוקחת צעד אחורה כדי להתרחק מהן ומדליקה סגריה)

תירצה: מה זה חשוב? מה השאלה?

סופי: השאלה היא מה הדעה שלך? מה את חושבת על הסרט הפלצני המזויף והמתייפייף הזה, שכולם נורא נהנים להגיד שהוא נהדר כשבעצם הם השתעממו עד מוות. (לללי) בגדי המלך החדשים.

(סופי מפנה אליהן גב, פאזזה)

תירצה: (לללי) מה, אנחנו רבות בגלל אנטוניוני? (לסופי) מי זה אנטוניוני בכלל? מה אני מכירה אותו? מה, הוא יהודי בכלל? הוא היה אצלנו בליל סדר? (מנסה להוציא חיוך מסופי) אנטוניוני...

ללי: (מתקרב אליהן) אז אנחנו לא אוהבות את אנטוניוני.

תירצה: בדיוק.

(תירצה לוקחת מללי את המטריה ויוצאת לימין, סופי וללי אחריה עוד מדברות על הסרט)

(אור נדלק על המבוגרות בגינה, כולן עומדות דרוכות ליד השולחן)

תירצה: שלום סופי.

סופי: שלום.

(שתיקת מבוכה)

תירצה: (לסופי) את נראית מדהים!

ללי: (לתירצה בשקט) את מתחנפת.

תירצה: לא באמת היא נראית מדהים.

סופי: חמשת אלפים דולר.

תירצה: חמשת אלפים דולר?

ללי: מה, עשית פייס ליפט?

סופי: מיני פייס ליפט, עפעפיים, סנטר ושיוף.

- תירצה: שיוף?
- ללי: למה?
- סופי: בא לי.
- ללי: אבל את רק בת ארבעים.
- סופי: זה בדיוק הזמן להתחיל. רגע לפני שמתחילים לאסוף את העור מהרצפה.
- תירצה: עשו לך עבודה נהדרת כי ממש לא מרגישים... זאת אומרת לא שלא מרגישים, מרגישים, רק שלא מרגישים את העבודה... לא שלא מרגישים את העבודה, לא רואים את העבודה... זה מה שיפה, שזה נראה טבעי. חושבים שאת פשוט נראית נורא נורא טוב... לא שקודם לא נראית טוב, גם קודם נראית נורא נורא...
- ללי: תירצה!
- תירצה: צודקת סליחה.
- ללי: שבו.
- (תירצה מיד מתיישבת סופי מחכה עד שללי נותנת לה מבט, סופי מתיישבת לאט לאט בכסא)
- ללי: (לתירצה) איך הילדים?
- תירצה: טפו טפו. חמסה חמסה חמסה.
- ללי: פיסטוק התגייס?
- תירצה: כן, גם הם גדלים, לא רק אנחנו. אגב, אמרתי לו שאני נפגשת איתכן. (לסופי) והוא מסר לך ד"ש חם חם חם חם חם.
- ללי: תירצה!
- תירצה: גם לך הוא מסר.
- סופי: אז הוא כל יום בבית.
- תירצה: הוא אסטמתי. כל האסטמתיים כל יום בבית.
- סופי: (לללי) איך אני אדע? לי אין את המזל הזה. לי יש רק בנים בריאים שהולכים ללבנון.
- (שתיקה)
- תירצה: ללי, מה איתך?
- ללי: (צוחקת) איך הילדים את מתכוונת?

תירצה: תפסיקי, אני מתכוונת מה איתך. מה קורה איתך?

ללי: (קמה) אני אביא קפה.

תירצה וסופי: (קופצות) אני יעזור לך!

ללי: לא לא. שבו (תירצה מתיישבת סופי רגע אחריה) תרגישו נח.

(תוך כדי שללי יוצאת תירצה וסופי מתבוננות בה עם יד על הלב. ללי יוצאת ושתייהן נשארות לבד. שתיהן ארוכה ומביכה. סופי מניחה את ידה על השולחן ומתחילה לתופף על השולחן עם עצבעותיה. תירצה גם מתחילה את אותה פעולה, סופי שולחת לה מבט מאיים ותירצה מייד לוקחת את ידה חזרה. השתיקה נמשכת)

תירצה: מה?

סופי: כלום.

(מתחילות לדבר ביחד. מפסיקות. שוב מתחילות לדבר ביחד.)

תירצה: נו תגידי את.

סופי: לא, תגידי את.

תירצה: לא, תגידי את.

סופי: שיהיה לך ברור שלא הייתי באה אם לא היה לה...

תירצה: גם אני לא הייתי באה אם לא היה לה...

סופי: מה?

תירצה: מה שיש לה.

סופי: מה יש לה?

תירצה: את לא יודעת מה יש לה?

סופי: את יודעת?

תירצה: את?

סופי: אז את לא יודעת.

תירצה: אני יודעת בדיוק מה שאת יודעת.

סופי: מה אני יודעת?

- תירצה: אני רק יודעת ש... אני לא יודעת כלום.
- סופי: אבל ללי אמרה לי שאת יודעת.
- תירצה: ללי אמרה לי שאת יודעת.
- סופי: מממ... ללי שלנו נהייתה ערמומית לעת זיקנה.
- תירצה: ללי? ערמומית? היא יותר ישרה מסולם עקום.
- סופי: מה זה סולם עקום?
- תירצה: סתם, זה הרבי מקוצק אמר, למעשה הוא טען, שהעקום של הסולם זה בעצם הישר של ה... לא חשוב.
- סופי: את חוזרת בתשובה?
- תירצה: לא. אני סתם מתעניינת במקורות.
- סופי: למה? כי זה אין עכשיו אצל הסלברטיז?
- תירצה: (בהתרסה) לא, כי זה מעורר אותי מינית.
- (נכנסת מוסיקה. שלושת הצעירות נכנסות עם קרש גיהוץ, טלפון ובגדים שונים שהן מפזרות על הריצפה. סופי מנחצת לתירצה את השיער. ללי מורטת לה שערות ברגליים. תירצה צורחת מכאבים)
- ללי: שלוש ארבע ו... (תולשת לתירצה שיער) שלוש ארבע ו... (תולשת)
- תירצה: איי! אלוהים למה אני צריכה את העינוי הזה?
- סופי: (מפסיקה את הגיהוץ) את לא מבינה משהו. קרה לך נס. הצלחת לצוד את וייסמן, אני לא יודעת איך עשית את זה, בסך הכל הייתי חולה יום אחד...
- תירצה: הוא נדלק על הקול שלי.
- סופי: מה?
- תירצה: הוא ישב בהפסקה עם הגיטרה, ושר את דרים דרים דרים, ואני עברתי לידו, והתחלתי לשיר את הקול השני שאת לימדת אותי, ואז הוא הרים את העיניים מהגיטרה, והסתכל עלי, ולא יכל להוריד ממני את העיניים איזה חמש דקות...
- סופי: סליחה?
- תירצה: סתם, ללי הכריחה אותו להיפגש איתי.

- ללי: לא הכרחת אותי...
- תירצה: היא חייכה אליו את החיוך הכי מקסים שלה, ושאלה אם הוא מוכן לעשות לה טובה, והוא ישר אמר כן, אז ללי אמרה לו שהיא רוצה שאני אלווה אותה בגיטרה במסיבת פורים, ואם הוא מוכן להיפגש איתי וללמד אותי את האקורדים של דרים דרים דרים.
- סופי: נו!
- תירצה: אז הוא היה קצת המום, אבל לא היה לו נעים, אז הוא התחיל למלמל משהו... (ללי תולשת בבת אחת את הנייר עם השעווה מהרגל של תירצה) איי! למה לא אמרת שלוש ארבע?!
- ללי: סליחה.
- תירצה: סליחה. ואז ללי חייכה את חיוך מספר שבע, (תירצה וללי מדגימות חיוך מתחנחן) וישר הוא הסכים.
- סופי: כל הכבוד ללי.
- ללי: אני הולכת להביא את הנעליים. (יוצאת לימין)
- (תירצה מניחה את שערה על הקרש אבל סופי מתחילה לאסוף ולקפל את כל הבגדים המפוזרים. (שתיקה)
- תירצה: את בזה לי? השפלתי את עצמי? כי לא אכפת לי להשפיל את עצמי בשביל וייסמן.
- סופי: העיקר שהצלחת. טוב שיש לך את ללי.
- תירצה: סופי, עם כל הכבוד לללי, זה לא את.
- סופי: היא השיגה לך את וייסמן.
- תירצה: אז מה? היא על הכייפאק, והיא חברה שלנו והכל, אבל את ואני... אין! אנחנו מדברות באותה שפה.
- (סופי שותקת, מלפפת את הקבל של המגהץ)
- תירצה: רגע, את כועסת? (סופי שותקת) את יודעת מה, אני לא אלך, וזהו. אני מצלצלת לוייסמן ואומרת לו... (סופי שותקת) אין. אני הולכת לבטל הכל, ולא מעניין אותי מה תגידי...
- סופי: אוקיי.
- תירצה: אל תגידי לי אוקיי. איפה הטלפון?

- סופי: מתחת לאף שלך.
- תירצה: (מרימה את הטלפון) אל תנסי לשנות את דעתי. אני מבטלת וזהו.
- סופי: מאה אחוז.
- תירצה: אף גבר בעולם לא שווה שאני אריב איתך בגללו.
- סופי: אפילו לא וייסמן?
- תירצה: יש הרבה דגים בים.
- (תירצה מסתכלת על סופי ומתחילה לחייג לאט. כל חיוג עולה לה בייסורים. סופי לא מזיזה שריר)
- תירצה: (מתה שיעצרו אותה) אנ מחייגת.
- סופי: אני רואה.
- (תירצה מסיימת לחייג מקשיבה שנייה ומייד מנתקת)
- תירצה: אין תשובה.
- סופי: תני לי לנסות.
- (סופי לוקחת את הטלפון מתירצה שלא רוצה לשחרר כל כך בקלות. סופי מחייגת, כל חיוג עולה לתירצה בייסורים.)
- סופי: ... וייסמן? (נותנת מבט לתירצה) זאת סופי... בקשר להערב... (תירצה מתיישבת על הכסא) יש כמה שינויים בתוכניות... (סופי מנתקת. תירצה מרימה את הראש. סופי צוחקת) חשבת שאני אתן לך לותר על וייסמן?
- תירצה: (מחבקת אותה בהקלה) אני אצלצל אליך בשניה שאני חוזרת.
- סופי: לפני ללי.
- תירצה: ברור. (ללי נכנסת) ללי ללי ללי! שכחתי את הקול השני, מהר, איך זה מתחיל.
- (ללי מתחילה לשיר, תירצה מצטרפת בקול שני, סופי מצטרפת אליהן. שלושן שרות כאילו בחלום)
- תירצה: (מתיישבת בכסא ללי וסופי עושות לה טאצ'ים אחרונים) אני מזיעה בידיים. אני ארטיב לו את כל המיתרים. הוא יתחשמל. ואני אתחיל לדבר שטויות, (קמה) אלוהים כמה שטויות אני אדבר, ואני אתחיל להשוויץ, אני תמיד משוויצה כשאני מתביישת...

(תירצה מנופפת ללי וסופי לשלום, הן יוצאות. תירצה יוצאת לפרונט ימין. תירצה המבוגרת עוצרת אותה ומסדרת לה את השיער וכאילו נזכרת, מוציאה מהתיק מראה קטנה ונותנת לתירצה הצעירה. השיר ניגמר תירצה הצעירה יוצאת, תירצה המבוגרת מתיישבת במקומה)

(אור נדלק על הגינה. ללי מציצה פנימה)

ללי: אתן שרות?

סופי: ממש לא.

ללי: היה נדמה לי ששמעתי אתכן שרות.

סופי: אוי ללי. תתבגרי כבר.

ללי: המים כבר רותחים. הכל בסדר?

תירצה: כן

סופי: לא.

ללי: יופי.

(ללי יוצאת סופי ותירצה מלוות אותה במבט עם יד על הלב)

סופי: (בפתאומיות) זה לא יכול להיות סרטן כי היא נראית טוב. למרות שגם זה לא אומר, כי דווקא בסרטן לקראת הסוף יש איזה פריחה מסויימת. מצד שני היא קצת סמוקה בפנים שזה יכול להיות לב, אבל היא אף פעם לא הלכה על לב, לב תמיד היה המחלקה שלי...

תירצה: למה את אוטומטית חושבת שזה משהו רע דווקא?

סופי: היא אמרה שזה עניין של חיים או מוות.

תירצה: זה לא חייב להיות מוות.

סופי: אוי תירצה, תתבגרי כבר.

תירצה: לא יכול להיות שקרה לה משהו טוב?

סופי: משהו טוב? כמו מה?

תירצה: כמו...

סופי: מה כבר יכול לקרות לה טוב?

- תירצה: (בשקט) אולי היא בהריון, אני יודעת?
- סופי: היא בת ארבעים! פור קריסט סטייק! מרוב טיפולים הביציות שלה כבר עם עובש עד קצה החלמון.
- תירצה: אז מה? יש מקרים. יש ניסים.
- סופי: (ברוע) רק אצל אנשים מאוד מסויימים קורים ניסים.
- תירצה: למה את אומרת את זה כאילו זה משהו רע?
- סופי: כי תלוי מה אתה עושה בשביל להשיג את הניסים האלה?
- תירצה: (מתפרצת) מה עשיתי? תגידי לי מה עשיתי??? מה? מה?
- סופי: תרגעי, אם לא עשית כלום למה זה כל כך מקפיץ אותך.
- תירצה: כי את כל הזמן תוקעת לי את זה.
- סופי: את פרנואידיית לגמרי. אני מרחמת עלייך.
- (ללי נכנסת עם מגש קפה)
- ללי: הכל בסדר?
- סופי: נפלא.
- תירצה: (קמה) טוב, אני לא חייבת לסבול את התקיעות שלה...
- ללי: שבי!
- (תירצה מתיישבת)
- ללי: קפה?
- סופי: קפה זה בילוי. גם ככה היה פה יותר מדי סמול טוק. בואי ניגש לעניין.
- ללי: (תוך כדי מזיגת הקפה) סבלנות. כמה זמן עבר מאז המפץ הגדול? שנה ועשרה חודשים?
- סופי: מי סופר?
- תירצה: עשרה ושבוע.
- סופי: ועשר שעות וחמישים שניות.
- ללי: (לסופי) נס עם אחד וחצי סוכר? (לתירצה) אותו דבר?

- תירצה: בשבילי רק חצי כפית סוכר.
- סופי: ממתי את שותה רק עם חצי סוכר?
- תירצה: גם זה לא בסדר? אסור לי לשנות את הרגלי שתיית הקפה שלי? או שגם זה נקרא בגידה?
- סופי: תכף תגידי שגם הפסקת לעשן.
- תירצה: (מוציאה קופסת סיגריות מהתיק) לא הפסקתי לעשן!
- סופי: ברוך השם!
- (תירצה מדליקה סיגריה. ללי מסתכלת עליה)
- תירצה: מה?
- ללי: זה יהיה נורא אם לא תעשני?
- סופי ותירצה: את הפסקת לעשן?
- ללי: לפני חודש וחצי.
- תירצה: את הפסקת לעשן?
- ללי: (בחיוך) הייתי חייבת.
- סופי: אוי אלוהים.
- ללי: סופי, בלי דרמות.
- תירצה: (קמה ומרחיקה את ידה ככל האפשר מללי) איפה לכבות? הייתי יוצאת החוצה, אבל אנחנו כבר בחוץ.
- ללי: את לא צריכה לכבות. רק תתרחקי קצת, שלא ייכנס לבית.
- תירצה: אבל בדיוק התחלת לספר...
- ללי: שום דבר לא בוער. לכי, נו. הרי אם לא תקבלי את מנת החמצן שלך לא תוכלי להתרכז.
- תירצה: אבל אני לא... טוב נו.
- (תירצה מתרחקת לצד השני של הבמה. סופי מסתכלת עליה)
- סופי: (לללי) מה נהייה ממנה, היא הגבהה, או שאני התכווצתי?

- ללי: היא גם נראית טוב בפנים.
- סופי: בטח כי התחת מסתיר את האוזניים. (מסתכלת על תירצה בקינאה)
- ללי: את גם רוצה לעשן.
- סופי: אני לא כמוה. אני יכולה להתאפק.
- ללי: לכי נו.
- סופי: את בטוחה? (מוציאה סיגריה וכבר קמה)
- ללי: לכי כבר. אני אביא מאפרה. (יוצאת)
- (סופי הולכת לאט ובביטחון לעבר תירצה. כשמגיעה אליה סופי מנסה להדליק סיגריה, אבל המצית לא נדלקת. היא מנסה עוד כמה פעמים, תירצה מדליקה את המצית שלה מבלי להסתכל על סופי. סופי מדליקה את הסיגריה שלה מהמצית של תירצה במהירות. ללי נכנסת עם מאפרה, מניחה אותה ומתרחקת מהעשן. סופי ותירצה מדברות בשקט שללי לא תשמע.)
- סופי: או שאת עוד חושבת שזה משהו טוב.
- תירצה: אני עוד מקווה.
- סופי: (בלחישה קולית) היא הפסיקה לעשן.
- תירצה: (בדיכדוך) כן. זה לא טוב.
- תירצה: היא מתנהגת מוזר. במין ביטחון עצמי כזה, כאילו זה לא ללי.
- סופי: כמו אחת שאין לה מה להפסיד.
- תירצה: זה נורא. ללכת ככה. לא להשאיר אחריו כלום. כאילו לא היית. אוויר.
- (ללי חוזרת פנימה, נשענת על השולחן)
- ללי: נהנות?
- (תירצה וסופי עושות תנועת ביטול עם היד)
- תירצה: זה סתם התמכרות מטומטמת. טוב שהפסקת.
- סופי: אני לא מכורה לשום דבר. אני יכולה להפסיק מתי שאני רוצה. (מעשנת) הפסקתי מאתיים פעם, זה ממש לא בעייה להפסיק.

ללי: אני לא האמתי שאני אוכל לחיות דקה אחת בלי הסיגריות. חשבתי ששום דבר כבר לא יהיה כמו קודם. שני לא אוכל להתרכז בשום דבר חוץ מגעגועים... בכל זאת עשרים וארבע שנה. זה כמו... להיפרד מחברות הכי טובות.

(דממה. תירצה וסופי נבוכות מאוד)

ללי: הידיעה שבעולם האינטרסנטי הזה יש משהו שמקבל אותך כמו שאתה, ולא רוצה ממך כלום בתמורה. הסגריות תמיד היו שם בשבילי. בכל שעה. אפילו בארבע בבוקר. תמיד פנויות. תמיד מקשיבות. תמיד נדלקות ממני... משביחות את האושר, ומפיגות את הייסורים. מכפילות את השמחה, ומפחיתות את הצער.

סופי: אלוהים אדירים ללי, זה רק סיגריה, זה חרא!

ללי: עכשיו גרית אותי. (קמה בפתאומיות) סיגריה אחת, מה כבר יכול להיות.

תירצה: לא! ללי לא!

ללי: אל תדאגי.

תירצה: אבל אני כן דואגת.

סופי: אז אנחנו נכבה את הסיגריה ודי! אין יותר סיגריות הערב. גמרנו. (סופי ותירצה לוקחות מהר שכטה מהסיגריה ועומדות לכבה.)

(מוציאה סיגריה מהקופסא של תירצה)

ללי: לא! אל תכבו! (הן נעצרות) אני רוצה לעשן איתכן את הסיגריה האחרונה שלי. רק אחת ואני חוזרת להפסיק.

(נכנסת מוסיקה. שלושתן בתיאום שואפות, מחזיקות רגע, ומוציאות את העשן)

ללי: איתכן עישנתי את הסיגריה הראשונה שלי, ועכשיו אני מעשנת את הסיגריה האחרונה שלי. (סופי פולטת טבעת עשן וללי מנקבת אותה עם האצבע) זה נקרא לסגור מעגל. בסיגריה האחרונה, כל הסיגריות שעישנת עוברות לנגד עיניך...

(שלושתן בתאום מסתובבות במקום ומנופפות לצעירות שנכנסו לאמצע הבמה גם הן מעשנות ומחזירות שלום למבוגרות)

ללי: אני עשיתי חשבון שעישנתי 237,000 סיגריות.

תירצה: מזל אני לא יודעת חשבון.

(אור נדלק על שלושת הצעירות. בנות 18)

אל תעשנו לידי.	סופי:
את עושה צחוק?	תירצה:
אני רצינית, נו, תכבו את הסיגריה.	סופי:
מה קרה?	ללי ותירצה:
אני בהריון.	סופי:
את מה????	תירצה וללי:
אני בהריון.	סופי:
איך?	תירצה וללי:
איך שכולם. בן מכניס פיפי לתוך בת...	סופי:
ממי?	תירצה וללי:
(בחיוך) מאלי.	סופי:
המציל?	תירצה וללי:
אולי תפסיקו לדבר במקלה!	סופי:
מה תעשי?	תירצה:
אלי יודע?	ללי:
אלוהים, איפה תעשי הפלה?	תירצה:
אני לא עושה שום הפלה.	סופי:
מה זאת אומרת?	ללי:
מה תשאירי את זה?	תירצה:
<u>זה</u> התינוק שלי!	סופי:
את הולכת להיות בהריון?	ללי:
אני כבר בהריון.	סופי:
אבל... למה עכשיו?	תירצה:
בא לי להיות אמא.	סופי:

- ללי: אלי יודע?
- תירצה: עוד לא גמרת יב'.
- סופי: אז מה? זה מדליק להיות אמא צעירה. אני אהיה חברה של הבן שלי, לא כמו אמא שלי. כשאני אבוא לאספות הורים הוא לא יתבייש בי. נשמע דורס ביחד, נתפוס ראש...
- ללי: אלי יודע?
- סופי: מה, לא תלכי איתנו לצבא?
- סופי: אני אהרג באוהלו של אלי המציל.
- ללי: אלי יודע?
- תירצה: אמא שלך תזרוק אותך מהבית.
- סופי: הלואי אמן סלה.
- ללי: איפה תגורי?
- סופי: בסוכה של אלי אני מסבירה לך.
- תירצה: אם התינוק?
- סופי: נקרא לו ים, (מתחילה להוריד נעליים) ונתעורר כל בוקר לרחש הגלים. אני אניק אותו מול הים, ואלי ייקח אותו על החסקה, והוא יפול, ואלי יציל אותו.
- ללי: אלי יודע?
- סופי: מה את מנדנדת לי עם אלי כל הזמן?!
- ללי: אז הוא לא יודע.
- סופי: הוא יידע.
- ללי: ואם הוא לא ירצה?
- סופי: אלי ירצה מה שאני רוצה. ואני רוצה תינוק.
- (הולכת אחורה ונעמדת מאחורי הקוליסות הפתוחות.)
- תירצה: איך את לא מפחדת?
- סופי: ממה? מיצור קטן בגודל של בלטה וחצי?

- (ללי ותירצה סוגרות את הקוליסות מאחוריה. שומעים צרחות של חדר לידה. תירצה וללי מקשיבות בפחד)
- סופי: (מאחורי הקוליסה) אההההההההה!!! זה קורע אותי! הוא קורע אותי!!! אני מתפצצת!!! תעשו משהו!!!
- (סופי נושמת במהירות)
- סופי: רגע! תעצרו הכל! אני מתחרטת! תכניסו הכל חזרה!
- אין שום סיכוי שבן אדם יכול לצאת מהחור הקטן הזה! אלי!! מה עשית לי?????
- (תירצה וללי מתרחקות מהדלתות מסתכלות זו על זו)
- סופי: ללחוף? שאמא שלך תלחץ!!! (בוכיה) אני רוצה את החברות שלי. איפה החברות שלי???
- תירצה: (מרגיעה) אנחנו כאן סופי. אנחנו בחוץ.
- סופי: (שואגת) פחדניות! נפולת של נמושות!! תעזרו לי!!
- ללי: הם לא מרשים לנו להיכנס.
- סופי: כואב לי! למה זה כל כך כואב???? חווה יא זונה!! למה אכלת מהתפוא-אח????!!! צא! צא! למה זה לא יוצא???? תצא כבר מהכוס של האמא שלך!!!!
- (נשמע בכי של תינוק, תירצה וללי פותחות את הדלתות. סופי נכנסת, מבט קפוא על פנייה, בידיה תינוק עטוף. תירצה וללי פוחדות לגשת לסופי)
- ללי: מסכנה שלי.
- תירצה: היה נורא.
- סופי: היה גדול. זאת החוויה הכי מדהימה שעברתי בחיים.
- ללי: את צוחקת.
- סופי: נהנתי מכל רגע.
- תירצה: אבל את...
- סופי: מה?
- תירצה: צרכת.
- סופי: מאושר. (בהתנשאות) אי אפשר להסביר את זה למי שלא עבר את זה.

(תירצה וללי מתקרבות לסופי מביטות על התינוק בהערצה)

תירצה: (לתינוק) שלום אדוני הנסיך. איפה היית ומה עשית.

ללי: איזה מקסים.

תירצה: הוא יפיה.

ללי: הוא ממש ברור. איך אני מקנאה בך. זה כל כך מגרה.

תירצה: איזה קטנטן. זערור שכזה. בונבוני.

(קולן של תירצה וללי הולך ומתיילד)

תירצה וללי: בוצ'י בוצ'י בוצ'י. אה- בוצ'י בוצ'י... ..

ללי: איך עושה פרה?

תירצה: מו.

ללי: איך עושה כלב?

תירצה: האו האו האו.

ללי: איך עושה... ..

סופי: תפסיקו! הוא לא מפגר.

(שתייהן משתתקות נזופות)

סופי: אני אוסרת עליכן לדבר איתו ככה.

(התינוק מתחיל לפעות. תירצה וללי נלחצות)

ללי: הוא בוכה.

תירצה: מה תעשי?

(סופי חולצת שד ומקרבת אותו אל פניו של התינוק. הבכי נפסק, תירצה מביאה לה כסא. תירצה וללי מסתכלות עליה בהערצה)

סופי: (תוך כדי הנקה) עכשיו תדליקי לי סיגריה.

(ללי מדליקה סיגריה ונותנת אותה לסופי. סופי ממשיכה להניק)

סופי: (לללי) אוקיי, איפה אלי?

- ללי: הוא ... זה ...
- תירצה: חולה.
- סופי: הוא לא היה חולה בבקור.
- תירצה: פתאום. עלה לו לארבעים ומשהו חום, הוא הרגיש ממש ממש רע, וממש לא ידע מה לעשות, כי הוא ממש ממש רצה לבוא ו...
- סופי: תירצה.
- תירצה: מה?
- סופי: איפה אלי?
- ללי: הוא ...
- תירצה: נסע קצת.
- סופי: מה זאת אומרת נסע?
- (סופי המבוגרת פונה לסופי הצעירה)
- סופי מ': זאת אומר ברח האב המאושר עזב אותך מותק. ברגעים אלא הוא על מטוס ללוס אנג'לס, ולא תראי אותו יותר בחיים. לא אותו ולא לירה ממנו. אין סוכה, אין גלים, אין רחש ואין נעליים. נשאר רק השילוש הקדוש. חרדה, דיכאון ויסורי מצפון. (סופי צ' קמה ממקומה) הלכה השינה, הלכה השלווה, הלכה האהבה, הלכה הפראות, הלכה ההיסחפות... ומי נשאר? אמא. כל הדרכים מובילות לאמא.
- סופי צ': ברח? ממני? הוא חושב שאפשר לברוח ממני? חתיכת דרק! הוא לא יודע עם מי יש לו עסק! אני אשמיד אותו! אני ארדוף אחריו ואני אמצא אותו, ואני אמרר לו כל יום ויום בחיים שלו עד שהוא יקלל את הרגע שהוא ניתז מהביצים של האבא הכוער שלו!
- תירצה: סופי תירגעי, את מפחידה אותי.
- סופי: אני לא חוזרת לאמא שלי. (מסתכלת על התינוק ברתיעה) מה אני יעשה עם הדבר הזה עכשיו?
- סופי מ': זה לכל החיים הדבר הזה.
- (סופי הצעירה מסתכלת באימה על תירצה וללי, הן מסתובבות לצאת)
- סופי צ': אני לא חוזרת לאמא שלי...

(אור על הצעירות כבה סופי מ' חוזרת לשולחן, אחריה ללי ותירצה)

- ללי: שמעת משהו מאלי בזמן האחרון?
- סופי: מה זה חשוב? לא באנו לדבר על אלי. באנו לדבר עליך.
- ללי: את ממהרת?
- סופי: לא פשוט...
- ללי: אז מה שמעת מאלי?
- סופי: אלי איננו.
- תירצה: מה זאת אומרת איננו?
- ללי: אלי נפטר?
- סופי: אלי לא נפטר, אלי מת. אני נפטרתי. ממנו.
- תירצה: אלי מת?
- ללי: מתי?
- סופי: לפני חצי שנה.
- ללי: ממה?
- סופי: הוא טבע.
- (שלושתן לא מפסיקות לצחוק לאורך כל השיחה)
- תירצה: אבל הוא מציל!
- סופי: השוק האפור קשרו לו בטון לרגל.
- תירצה: זה לא נקרא מת. זה נקרא נהרג.
- ללי: זה נקרא נרצח.
- סופי: מה זה חשוב איך זה נקרא? כרגע הוא במצב של מת. שזה לא מצב נורא טוב.
- תירצה: אז אלי, הושמד. הקללות שלך התגשמו.
- (סופי מפסיקה לצחוק בבת אחת ומסתכלת על תירצה במט ארוך.)

- סופי: תמיד.
- (שתיקה)
- סופי: טוב ללי, בואי נקדם את הערב הזה.
- ללי: את משתעממת?
- סופי: לא באתי לכאן להעלות זכרונות. הזמנת אותנו בשביל לספר משהו. אמרת שזה עניין של חיים ומוות.
- ללי: לכל זמן, ועת לכל חפץ תחת השמיים.
- סופי: מה זה?
- תירצה: קוהלת.
- סופי: גם את חוזרת בתשובה? מה זה? אין לכם טיפה של כבוד עצמי? אי אפשר יותר לנהל שיחה בלי שכולם יתקעו פסוקים כל הזמן?
- תירצה: אל תלחצי עליה.
- סופי: אל תחנכי אותי.
- תירצה: אל תצעקי עלי.
- סופי: אל תגידי לי מה לעשות.
- תירצה: אל... אל... אל...
- סופי: מה?
- תירצה: לא חשוב.
- ללי: גמרתן?
- סופי ותירצה: כן.
- ללי: אז אפשר להכניס את התזמורת. (קמה מהכסא)
- סופי ותירצה: איזה תזמורת?
- סופי: לא ללי, לא את החתונה! בואי נדלג על זה.
- ללי: לא מדלגים על כלום.
- תירצה: ללי, בשביל מה? למה את עושה את זה לעצמך?

ללי: כי בא לי.

(תירצה וסופי הצעירות נכנסות על המוסיקה משמאל במה עם מראה גדולה, הינומה מונחת על המראה. ללי נכנסת מהעומק)

תירצה: יו ללי.

סופי: יו.

תירצה: יו.

סופי: יו.

ללי: יו מה?

תירצה: יו כמה שאת יפה.

סופי: יו כמה שאת אצילית.

תירצה: יו כמה שאת...

ללי: אני לא קולטת שאני מתחתנת.

תירצה: את מתרגשת?

ללי: אני מרגישה כאילו תקועה לי בגרון פומלה. אני לא חושבת שאצליח להגיד I do.

(ללי עולה על שרפרף מול המראה סופי מסדרת לה את השימלה)

תירצה: (בבהלה) רגע!

ללי: מה?

תירצה: שמת מלח בנעליים?

ללי: אוי שכחתי.

תירצה: לא שמת מלח בנעליים???

סופי: תעזבי אותה.

תירצה: מה אכפת לך שהיא תשים קצת מלח? בשבילי.

ללי: אם אני אזיע יהיה לי בוץ.

- תירצה: מה זה קצת בוץ לעומת עין הרע?
- סופי: אלוהים. מאיפה הפרימיטיביות הזאת. אנחנו בסבנטייז פור קרייסט סטייק.
- תירצה: סבתא שלי שמה מלח בנעליים, אמא שלי שמה מלח בנעליים...
- סופי: ותראי לאן הן הגיעו.
- תירצה: (ניגשת ללי) ללי ללי ללי. קצת מלח, מה זה יכול להזיק?
- ללי: (יורדת מהשרפרפ) טוב, אני אלך לחפש מלח, אם זה מה שיעשה אותך מאושרת.
- (נותנת לתירצה את זר הפרחים שהחזיקה)
- תירצה: תודה.
- (ללי מתחילה לצאת. בדרך החוצה נעצרת)
- ללי: (בהתרגשות) אני מתחתנת.
- (ללי מחבקת את סופי ותירצה ויוצאת. תירצה מסתובבת הלוך ושוב חסרת מנוחה)
- סופי: (ניגשת למראה ושמה אודם) מה השעה? הבטחתי לים שאני אצלצל להגיד לו לילה טוב, הוא קיבל חיסון היום... (מדביקה את השפתיים) לא חשוב.
- תירצה: הייתי צריכה להביא מלח מהבית.
- סופי: אולי די כבר עם המלח שלך!
- תירצה: את לא יודעת איזה סיפורים איומים שמעתי על אנשים ששכחו לשים מלח בחתונה, וכל החיים שלהם התפרקו לאלפי חתיכות קטנות של...
- סופי: (תופסת את תירצה) מה קורה לך? אף פעם לא ראיתי אותך ככה. זה לא המלח נכון?
- (תירצה נעצרת לשנייה ממשיכה ללכת הלוך ושוב)
- סופי: תירצה?
- תירצה: תעזבי אותי.
- סופי: תירצה תעצרי! (תירצה עוצרת) תסתכלי לי בעניים.
- (תירצה מרימה לאט את עיניה)
- סופי: זה לא המלח, נכון? (תירצה מניעה את ראשה לשלילה) אז מה זה? (תירצה שותקת)

- תירצה: אני לא יכולה להגיד לך.
- סופי: מה את לא יכולה להגיד לי?
- תירצה: את מה שאני לא יכולה להגיד לך.
- סופי: למה?
- תירצה: ככה.. אסור שידעו את זה.
- סופי: את יודעת את זה?
- תירצה: כן.
- סופי: את רוצה להגיד לי שיש משהו שאת יודעת ואת לא מספרת לי?
- תירצה: יש לי סיבה מאוד מאוד מאוד...
- סופי: כמה זמן את יודעת את זה?
- תירצה: יום. יום וחצי.
- סופי: יום או יום וחצי?
- תירצה: יומיים וחצי.
- סופי: (בהלם) יומיים וחצי? רגע, יומיים וחצי את מסתירה ממני מידע?
- תירצה: את חושבת שאני נהנהת מזה? את יודעת כמה זה קשה? פשוט, אם זה ידלוף זה יהיה סוף ה...
את לא סומכת עלי. אני בהלם. יומיים וחצי שלמייים של העמדות פנים, חצאי אמיתית וחיוכים פרטיים מאחורי הגב...
אל תגזימי.
- סופי: אני מגזימה? את בוגדת בי (תירצה משתיקה אותה) ואני מגזימה? את לא חברה. בחיים לא הרגשתי כל כך מושפלת, בחיים לא הרגשתי כל כך פגועה. כלום אני לא אספר לך יותר, כלום. אני פתחתי לפניך את ליבי, ואת תקעת לתוכו סכין חלודה וסובבת אותה כמו בורג לתוך...
אולי פעם אחת תפסיקי לחשוב רק על עצמך?! לא מדברים עליך עכשיו!
- סופי: אז על מי מדברים? (תירצה שותקת) נו?!
- תירצה: בועז בוגד בללי.

- סופי: בועז בוגד בללי ???
- תירצה: ששש!
- סופי: עם מי ?
- תירצה: עם אחת מבוגרת. בת שלושים.
- סופי: איך את יודעת?
- תירצה: ראיתי אותם. בחוף תל ברוך, הם היו במכונית לידנו בפוזה מאוד מאוד סוערת.
- סופי: את בטוחה שזה היה בועז?
- תירצה: כן! הם עוד לא התחתנו אפילו. מה בער לו?
- סופי: חייבים לספר ללי.
- תירצה: את נורמלית?
- סופי: תירצה, אנחנו חברות שלה. אנחנו חייבות לספר לה את האמת. אחרת זה כאילו אנחנו משקרות לה.
- תירצה: ולהרוס לה את היום הכי מאושר בחיים שלה?
- סופי: אז מה אנחנו אמורות לעשות?
- תירצה: אין לי מושג. זה סוף המוח שלי.
- סופי: אני לא הייתי רוצה לחיות בשקר. אני הייתי רוצה שיספרו לי. זה מה שהייתי מצפה מחברה טובה.
- תירצה: אני לא.
- (ללי ניכנסת מעומק הבמה זוהרת ומאושרת)
- ללי: (בחדוות ניצחון) השגתי מלח! אני מרגישה כמו בים עכשיו. את מרוצה? (תירצה שותקת) תירצה? את לא שמחה? השגתי מלח. (עולה על השרפרף)
- תירצה: לא. כן... ללי (נותנת לה את זר הפרחים) את כל כך מקסימה את... כל כך מגיע לך גבר... טוב.
- ללי: אני כל כך שמחה שאתן אוהבות את בועז. מה הייתי עושה אם לא הייתן סובלות אותן? לא הייתי מסוגלת להתחתן עם משהו...
- סופי: (קוטעת אותה) ללי! אם נגיד היית יודעת שוייסמן בוגד בתירצה, היית מספר לה?

תירצה:	לא! די נו.
ללי:	(צוחקת) וייסמן בחיים לא יבגוד בתירצה. הוא בוגד בה???
סופי:	נגיד שכן. סתם נגיד. בעיקרון. היית מספר לה?
ללי:	לא יודעת. שאלה כבדה.
סופי:	כבדה כבדה, מה היית עושה?
ללי:	אני חייבת לענות עכשיו?
סופי:	כן.
תירצה:	לא.
ללי:	אי אפשר לדחות את זה לאחרי החתונה?
סופי:	לא.
תירצה:	כן.
סופי:	אני מצטערת. זה נורא דחוף לי.
תירצה:	סופי!
ללי:	(לתירצה) מה יש לה?
סופי:	היית נותנת לחברה הכי טובה שלך לעשות מעצמה טיפשה?
תירצה:	מה אכפת לך שאני יעשה מעצמי טיפשה?
ללי:	ברור של הייתי נותנת לה...
סופי:	אז <u>היית</u> מספרת לה.
ללי:	הייתי מספרת לה. מרוצה? יאללה בואו נלך להתחתן...
סופי:	(בשקט) גם אם זה היה ביום החתונה שלה?
ללי:	(אחרי פאזזה ארוכה) סופי, מה את מנסה להגיד לי?

(סופי מסתכלת עליה לא עונה. תירצה משפילה מבט. שתיקה. תירצה וסופי חשות לללי ומחזיקות אותה בעודה עומדת על השרפרף. ללי כמעט מועדת, הן אוחזות בה. ללי המבוגרת מתקרבת אליהן,

ללי הצעירה יורדת מהשרפרפ. ללי המבוגרת מורידה מללי הצעירה את ההינומה סופי ותירצה יוצאות בשקט עם השרפרפ והמראה. שתי הלליות מביטות אחת בשניה. ללי הצעירה יוצאת לאט.)

(סופי ותירצה המבוגרות בגינה, מסתכלות על ללי שמסדרת על ראשה את ההינומה. ללי מתחילה לדבר תוך כדי הליכה)

ללי: דווקא את ההינומה כן שמרתי. הכל הפוך. דברים שאני צריכה אני זורקת, ודברים שאין בהם שום שימוש אני שומרת. לא עלה על דעתי לשנייה אחת אפילו, שאני לעולם לא אצטרך אותה. שאני, בגיל ארבעים אהיה רווקה. לא אלמנה, לא גרושה, אפילו לא מאהבת של גבר נשוי. אפילו תרומות זרע אנונימיות לא נקלטות אצלי.

(תירצה וסופי משפילות את ראשן)

סופי: אני אשמה.

תירצה: לא לא, אני אשמה.

סופי: לא, אני אשמה. הייתי צריכה לסתום את הפה הגדול שלי. מקסימום היית מתגרשת אחרי כמה שנים, אבל לפחות היית נשארת עם שניים שלושה ילדים ביד.

תירצה: אני אשמה. אני הייתי צריכה לסתום את הפה הקטן שלי, בשביל שאת לא תפתחי את הפה הגדול שלך.

ללי: אני אני, אני אשמה. ואני מאוד שמחה שלא סתמתן את הפה הגדול שלכן.

סופי ותירצה: באמת?

סופי: את באמת מתכוונת לזה?

ללי: חסכתן לי את ההשפלה. בזכותכן לפחות יצאתי מזה עם איזה שריד של כבוד עצמי.

תירצה: ועוד איך.

(שלושתן מתחילות לצחוק)

סופי: איזה סטירה הכנסת לו מתחת לחופה...

ללי: (לסופי) רעיון שלך.

תירצה: (בחנפנות) ברור.

ללי: אני לא יודעת מאיפה היה לי אומץ.

תירצה: פשוט פחדת מסופי יותר ממה שפחדת מבוועז.

- סופי: (בנוסטלגיה) כל כך אהבת אותך באותו רגע. זה היה קצר כזה, תמציתי.
- (שלושתן עושות יחד תנועה של סטירה באוויר, וצוחקות)
- תירצה: אני לא אשכח את הפרצוף שלו. כמו אחד שבלע דבור חי.
- סופי: העיניים יצאו לו מהחורים כמו בסרטים מצויירים.
- ללי: ובסוף נשארנו שלושתינו וירדנו על כל האוכל.
- תירצה: יומיים וחצי הקאתי אחר כך.
- סופי: (נירגעת מהצחוק) אבל הוא למד מה זה לבגוד החרא הקטן.
- ללי: בועז לא היה היחיד שבגד בי, כולם בוגדים בי. אפילו "הפרופסור" שבגד איתי באשתו, בגד בי. אני בוחרת רק גברים שבוגדים. זה תורשתי אצלינו. גם אבא שלי לא הפסיק לבגוד באמא שלי. הוא היה מתחיל אפילו עם חברות שלי.
- סופי: טל מי אבאוט איט. (תירצה וללי מסתכלות עליה) לא... סתם. (לוקחת לגימה מהקפה שלה)
- ללי: אז העדפתי לוותר על גברים סופית.
- סופי ותירצה: אוי ללי.
- ללי: זה לא כל כך נורא. ככה לפחות הבית שלי נשאר מסודר, בלי בגדים זרוקים בכל מקום... חוץ מזה, אף פעם לא הרגשתי לבד. היה לי אותן. (תירצה וסופי מחליפות מבט) אתן דאגתן שלא אהיה לבד על הגג שבתות וחגים.
- (פאזזה)
- ללי: רק כשנפרדנו הבנתי בעצם שאני "רווקה".
- תירצה: אני לא מבינה איך דווקא את מכולם...
- סופי: את פשוט אובר קוולפייד בשביל גברים.
- תירצה: בדיוק, את יפה מדי, רגישה מדי, משכילה מדי, עדינה מדי, נדיבה מדי...
- ללי: עם גברים לא צריכים להיות משכילים, עדינים רגישים...
- סופי: אז מה צריך?
- (פאזזה)
- ללי: לא חשוב.

חשוב חשוב.	תירצה:
אני לא...	ללי:
מה?	סופי:
מה?	תירצה:
בואו נגיד שאני לא מוכנה לעשות כל מיני דברים שהם הכי אוהבים.	ללי:
מה למשל?	סופי:
את לא מבשלת?	תירצה:
(ללי וסופי תוקעות בה מבט)	
אני לא... זה.	ללי:
ידעתי!	סופי:
מה? מה? מה זה זה?	תירצה:
את רצינית? את לא...?	סופי:
מה? מה? מה היא לא?	תירצה:
אני לא מו...	ללי:
מה?	תירצה:
צצת.	סופי:
מה?	תירצה:
היא לא מוצצת.	סופי:
הבנתי. (לללי) את לא?	תירצה:
לא.	ללי:
איך את לא?	תירצה:
לא.	ללי:
אף פעם?	סופי:
אף פעם.	ללי:

- תירצה: גם לא לפני שהם הולכים למילואים?
- ללי: זה מה שאת עושה לוייסמן לפני שהוא יוצא למילואים?
- תירצה: פק"ל.
- ללי: אז את חכמה.
- סופי: לא צריך בשביל זה איי קיו נורא גבוה, את יודעת. בסך הכל להזיז קצת את הראש.
- ללי: אני יודעת. הבנתי כבר שכמה תארים שלא יהיו לי, כמה מחקרים שאני לא אוציא, השורה התחתונה זה מוצצת או לא מוצצת. מה יצא לי מכל התארים שלי? אני יושבת מולם באוניברסיטה מנתחת להם את הטעויות שנפוליאון עשה בוטרלו, והם מסתכלים עלי, והעיניים שלהם משדרות לי- ווטרלו ווטרלו מתי מתצצי לי?
- תירצה: אני לא מבינה מה הבעיה למצוץ קצת.
- ללי: זה לא נעים לי ולא טעים לי.
- תירצה: אז מה? גם האוכל בצבא היה לא טעים ולא נעים, אז לא אכלנו?
- סופי: לי זה דווקא טעים.
- ללי: את לא דוגמא. (לתירצה) גם לך זה טעים?
- תירצה: תראי, זה לא גורמה... אבל אני אף פעם לא הייתי מפונקת באוכל... אני יתומה.
- סופי: את רוצה להגיד לי שאף פעם לא ניסית אפילו?
- ללי: ברור שניסיתי. כסס...
- תירצה: נו, ומה קרה כשניסית? השמיים נפלו?
- ללי: השיניים נפלו. חשבתי שעוד רגע כל הכתרים עפים לי. איך אתן לא נחנקות?
- תירצה: נחנקות קצת, אז מה? מה זה הפינוק הזה?
- ללי: ואם הלסת תצא לי מהמקום? וישאלו אותי בבית חולים איך זה קרה, מה אני אגיד?
- תירצה: למה שהלסת תצא לך מהמקום? מוצצים, לא לועסים.
- ללי: יש אנשים שיש להם דיסלוקציה.
- תירצה וסופי: מה זה?
- ללי: דיסלוקציה נו, שהמיפרק יוצא להם מהמקום. כמו בציר של מונק... (פוערת פה)

- סופי: אלוהים אדירים, אפשר לחשוב על איזה גדלים אחנו מדברים כאן? זה ישראל לא האן בי איי.
- ללי: מצטערת, אני מעדפיה מסטיק.
- תירצה: ללי תביני, גברים זה לא סתם אוהבים את זה. בשבילם זה לא איזה קפריזה. בשבילם זה... לבוא הביתה. זה כאילו שאת לא מכניסה אותם הביתה. זה לא מנומס.
- ללי: איפה שמעת את זה, אצל אודטה?
- סופי: (לתירצה) את מוצצת מתוך נימוס?
- תירצה: אני מוצצת מתוך אהבה. אני רואה את התחנונים בעיניים שלהם ואני מתמלאת חמלה אימהית.
- סופי: אז את מוצצת מתוך רחמים בכלל.
- ללי: (לסופי) מתוך מה את?
- סופי: אני אוהבת את זה. זה הבילוי היחיד שלא עולה לי כסף. איך אני אוהבת להטריף אותם. את לא יודעת איזה צלילים אפשר להפיק מהם. זה הכלי נגינה הכי משוכלל שקיים. אני יודעת בדיוק מאיפה להוציא את הצלילים הגבוהים, ומאיפה את הנמוכים, ואם מתרכזים אז מנקודות מסויימות אפשר להפיק אקורדים שלמים. וההרגשה הזאת שכל הגבר הזה, כל המג"ד הפוטנציאלי הזה, נמצא עכשיו בתוך הפה שלי, ואם רק יתחשק לי, אני יכולה לדפוק לו כזאת נשיכה שתהפוך אותו בשנייה וחצי לקצינת ח"ן ראשית במיל.
- ללי: טוב, זאת לא מציצה, זאת אמנות.
- סופי: ומישהו מעריך את זה? יש קטגוריה על זה בפרס ישראל? - זין!
- (סופי קמה להוריד את הז'קט שלה ותולה אותו על הכסא)
- תירצה: זה מדהים. אתה יכול להכיר בן אדם חיים שלמים ולא לדעת עליו שהוא לא מוצצת.
- (סופי ותירצה צוחקות)
- ללי: אתה יכול להכיר אותו חיים שלמים ולא לדעת עליו כלום.
- תירצה: בואי לא גזים.
- ללי: אני אף פעם לא מגזימה. מי שמכיר אותי יודע את זה.
- תירצה: מה את מנסה לרמוז, שאני לא מכירה אותך?

- ללי: מה את יודעת עלי תירצה?
- תירצה: מה זאת אומרת?
- ללי: מה את יודעת עלי?
- תירצה: אוקיי, אני לא יודעת מה קרה בשנתיים האחרונות כי לא היינו בקשר...
- ללי: (קוטעת אותה) אני לא מדברת על השנתיים האחרונות, תירצה. אני מדברת על העשרים שנה האחרונות.
- תירצה: מה זה.. הכל אני יודעת עלייך. אני מכירה אותך כמו את כף ידי.
- (סופי פולטת גיחוך)
- ללי: (לסופי) גם את.
- סופי: אני???
- ללי: מה את יודעת עלי סופי?
- סופי: ללי, את מעליבה אותי.
- ללי: אז מה?
- סופי: אז...
- ללי: לא ידעת שאני מסוגלת להעליב?
- סופי: אנחנו דיברנו כל יום שעה בטלפון...
- ללי: דיברנו חמש דקות עלי, וחמישים וחמש דקות עלייך.
- תירצה: בדיוק!
- ללי: (לתירצה) אותו דבר איתך.
- תירצה: ללי, אני מבינה שאת במצב קצת רגיש עכשיו, ואת קצת מבולבלת בגלל ה...
ללי: להיפך. מעולם לא הייתי יותר מחודדת. עשרים שנה, ואין לכן שמץ של מושג איך לקרוא אותי. לעומת זאת אני יכולה לתאר לכן בדיוק את המצב הנפשי שלכן עכשיו. אתן במצוקה אתן לא יכולות להגיב באופן טבעי, כי אתן לא יודעות אם מותר להעליב אותי בגלל ה... אז אתן הולכות על ביצים. אתן מבוהלות, אתן מתות מסקרנות, ויחד עם זה לא ממש רוצות לדעת, ושמוחות על כל רגע שאני דוחה את זה. ומה שהכי משגע אתכן, זה שאחרי עשרים וארבע שנה שהייתן "החברות הכי

טובות" שלי, אין לכן אפילו התחלה של ניחוש מה מתחולל מילימטר מתחת
לאפידרמוס שלי.

(תירצה וסופי מתחילות להתגונן ביחד)

תירצה: איזה שטויות את מדברת...

סופי: איך את יכולה להגיד כזה דבר...

תירצה: עשרים וארבע שנה אכלנו ביחד, בכינו ביחד...

סופי: הישתנו ביחד, חירבנו ביחד, בכינו ביחד...

תירצה וסופי: יש מישהו בעולם שמכיר אותך יותר טוב ממני?!

(מסתכלות אחת על השנייה)

תירצה וסופי: (אחת לשנייה) ממני.

סופי: ללי, תגידי לה. מי הייתה חברה יותר טובה שלך. (ללי שותקת) נו, תגידי, היא לא
תעלב.

תירצה: מאיפה את כל כך בטוחה שזאת את.

סופי: אני הייתי איתה. אותך היא ראתה בעיקר בעיתונים.

תירצה: בין לדבר איתה שעה בכל יום בטלפון, לבין לראות אותי רק בעיתונים, יש ים שלם
של אמצע.

סופי: אמצע זה אמצע והכי זה הכי.

תירצה: היה לנו זמן איכות.

סופי: זמן איכות. מה היא ילדה מפגרת?

תירצה: זמן איכות זה מה שקובע.

סופי: זמן איכות זה המצאה של נשים עם רגשות אשמה. זה כמו שרימפס כשר.

תירצה: נו ללי, תגידי לה ונגמור עם זה.

סופי: תגידי לה מה?

תירצה: מה שהיא תמיד הייתה אומרת לי.

סופי: מה היא תמיד הייתה אומרת לך?

- תירצה: שאני החברה הכי...
 סופי: (קוטעת אותה) זה מה שהיא אמרה לי.
 (שתיהן מסתכלות על ללי)
 ללי: תמיד התכוונתי למה שאמרתי באותו רגע.
 תירצה וסופי: אני בשוק... את בשוק?
 ללי: השאלה היא מה זה חברה טובה.
 סופי: אוי באמת. זה לא משהו מיסטי. זה מדעי. תירצה לא חברה טובה, אני כן חברה טובה.
 תירצה: המדע על פי סופי.
 ללי: אם חברה טובה זה להיות נאמנה, מתגייסת העת צרה- אז זה סופי.
 סופי: בקשה!
 (סופי מתרווחת אחורה בהקלה, מסתכלת על תירצה בניצחון)
 ללי: אבל אם חברה טובה זה בילוי טוב, התרוממות קטנה מעל המציאות- אז זה תירצה.
 תירצה: בקשה!
 סופי: (לללי בעלבון) אז סבלת איתי כל השנים האלה.
 ללי: לא אמרתי שסבלתי. אבל איתך דיברנו רק על הצרות שלך כל הזמן.
 סופי: אני באמת מצטערת שהחיים שלי לא זוהרים כמו החיים של תירצה.
 תירצה: סליחה. אני עובדת מאוד קשה שהחיים שלי יהיו "זוהרים". אני פשוט משתדלת לא להטריד את הזולת עם כל בעיה הכי קטנה.
 סופי: לפני שאת מתלהבת גבירתי ה"זולת", תרשי לי להרגיע אותך. ללי פשוט נשבתה בפרסום שלך, זה הכל.
 תירצה: או שלום! חשבתי כבר שזה לא יגיע.
 ללי: איזה שטויות את מדברת? מה, אני מכירה אותה מהיום? אז מה אם היא מפורסמת? אז היא לא תירצה יותר?
 תירצה: בדיוק.

- ללי: אם כועסים עליה היא לא מתחנפת? אם מדברים איתה בטלפון וייסמן נכנס היא לא טורקת בפרצוץ באמצע מילה?
- תירצה: ללילה!
- סופי: לפני שתירצה התפרסמה, את היית תמיד לצידי. מרגע שהיא נהייתה מפורסמת, התחילה תזוזה מהירה ומבוהלת לצד של תירצה. זה טבעי. כל אחד רוצה להיות בצד המנצח.
- ללי: זה לא מלחמה סופי.
- סופי: הכל מלחמה. החיים זה מלחמה.
- תירצה: איך זה נהיה מלחמה? פעם היה לנו כזה כיף ביחד. לא היה דבר אחד שלא יכולנו לצחוק עליו, אפילו על הדברים הכי איומים. מתי זה נעלם?
- ללי: כשהפסקת לאהוב אותנו.
- תירצה: אני לא הפסקתי לאהוב אף אחד. אני הפסקתי...?
- ללי: תירצה?
- תירצה: לא הפסקתי לאהוב אתכן. איך אפשר להגיד עלי דבר כזה? אני הפסקתי לאהוב אתכן?
- סופי: (לללי) אותך היא לא הפסיקה לאהוב.
- תירצה: גם אותך לא הפסקתי לאהוב. מתי הפסקתי לאהוב אותך?
- סופי: כשלא אהבתי את הספרים שלך. כשלא הפכתי למעריצה שלך כמו ללי. מצטערת, אני לא חושבת שאת דוסטויבסקי.
- תירצה: מי את? מה את תגידי לי?!!! מבקרת המדינה? איך את מעיזה לבקר את כולם כל הזמן? על סמך מה? מה את עשית עם החיים שלך חוץ מלמצוץ? מה יצא לך מכל הדיבורים הגדולים? שלושה ילדים משלושה אבות שונים שאף פעם לא משלמים מזונות בזמן. את מתפרנסת מסחיטה של גברים, סופי. לטס פייס איט. את מוצצת את הכסף שלהם ואת הנשמה שלהם, ואחר כך זורקת אותם כמו חמציצים משומשים. את לא עושה כלום חוץ מלהתלונן ולהאשים את כולם. כולם חייבים לך משהו כל הזמן. ובזמן הפנוי שלך מהטענות והמענות- את עסוקה בלהעלב. אני אף פעם לא אמרתי שאני דוסטויבסקי, אבל מי את?!!
- סופי: (בדרמטיות) אני המצאתי אותך!
- תירצה: שלום.

(תירצה לוקחת את התיק שלה ורוצה לצאת)

סופי: מה את היית כשהגעת אלי? יתומה קטנה ונידפת, שמעריצה את אריס סאן. לא היו לך חלומות אפילו. (תירצה נעצרת) אני פתחתי לך את הראש, הכרתי לך ספרים, הראתי לך ציורים, לקחתי אותך להצגות, לימדתי אותך לנגן, לימדתי אותך להתלבש, לימדתי אותך להזדיין- ואת הלכת והגשמת את כל החלומות שלי!

(נשמע המולה של מרכז קניות. התאורה משתנה. תירצה ללי וסופי הצעירות נכנסות לבמה. תירצה דוחפת עגלת סופר סופי וללי קוראות מדפים. סופי תוך כדי קריאה אוכלת לחמנייה)

תירצה: די, זה נורא. הבנתי. אל תגידו כלום, אני יודעת, זה זוועה. לא חשוב, עזבו את זה. תנו לי את הדפים, תנו לי את זה...

סופי: את מפריעה לנו לקרוא!

(ללי מסיימת לקרוא עוצרת במקום ומצמידה את הדפים לליבה)

ללי: זה מקסים.

תירצה: מה?

ללי: אני המומה.

תירצה: באמת? מה, זה לא מטופש? זה לא מביך? זה לא שטחי? זה לא בנאלי... סופי?

סופי: לא, בנאלי זה לא.

תירצה: אז מה...

ללי: איפה החבאת אתה הכישרון הזה?

תירצה: איזה כישרון, זה סתם במקרה.

ללי: מה, פתאום התחלת לכתוב?

תירצה: סתם, אחרי חודשיים שלא הפסקתי להניק ולבכות על החלב שנשפך... ועל החיים המשעמים שלי שמתנהלים בין הסירים לשדיים, בדיוק סופי צילצלה, וסיפרה לי על הביקור האחרון שלה במיון, ואיך הרופא שבדק אותה קבל התקף לב באמצע שהוא עשה לה א.ק.ג. ואיך היא הנשימה אותו, אז אמרתי לה שהיא צריכה לכתוב את זה, אז היא אמרה לי-

סופי: אין לי כח, תכתבי את.

- תירצה: אז כתבתי.
- סופי: אמרתי את זה סתם.
- תירצה: אני יודעת. אבל כשסגרתי את הטלפון התחלתי לכתוב ולא הפסקתי עד ההנקה הבאה. ופתאום ראיתי שיצא לי סיפור בכלל אחר.
- ללי: זה כתוב כל כך מודרני, אף אחד לא יאמין שלא למדת אף פעם.
- תירצה: את סתם אומרת.
- ללי: תאמיני לי, אני מבינה בזה. יש לי רומן עם פרופסור לספרות, שכחת? אני מכירה קצת את עולם הספרות, הם יחטפו אותך כמו לחמנייה חמה. הם יקלטו מייד שהחלב שלך טרי עכשיו, וכולם ירצו לינוק ממנו. תשמעו מה אני אומרת לכן, בעוד שנה לא יהיה אדם אחד במדינה הזאת שלא ידע מי זאת תירצה וייסמן.
- תירצה: זה מה שאמר לי המו"ל.
- ללי וסופי: איזה מו"ל?
- תירצה: סתם, שלחתי את זה לכל הוצאות הספרים, ואתמול התקשרו אלי מהוצאת "נזר", הם רוצים להחתים אותי על שלושה ספרים. לא אחד, לא שניים- שלושה. אמא את שומעת, שלושה ספרים!
- ללי: מזל טוב!
- (ללי מחבקת אותה ומאחורי גבה של תירצה נותנת מכה לסופי)
- סופי: (מדוכאת) מזל טוב.
- תירצה: אתן קולטות? אני ודוסטויבסקי באותו מקצוע. (לוקחת את שקית הקניות מללי ושמה אותו בעגלה) אני משלמת!
- סופי: (זורקת את הדפים לעגלה) אז זה מה שאת חושבת עלי?
- תירצה: מה?
- סופי: הוצאת אותי מפלצת בסיפור הזה.
- תירצה: סופי, זאת לא את.
- סופי: אז מי זאת? סבתא שלי?
- תירצה: לקחתי רק כמה אלמנטים ממך והקצנתי אותם למשהו לא אנושי בשביל שתהיה מצחיקה.

- ללי: היא נורא מצחיקה באמת.
- (תירצה בעדינות לוקחת מללי את הדפים)
- סופי: מצחיקה? היא אגואיסטית, מפונקת, ילדותית וקפריזית על גועל.
- תירצה: זה לא עליך. מהרגע שהתחלתי לכתוב לקחתי לי חופש אמנותי.
- סופי: אה, חופש אמנותי, סליחה, לא ידעתי שקוראים לזה חופש אמנותי.
- תירצה: אז איך קוראים לזה?
- סופי: הכפשה.
- (סופי זורקת לעגלה את הלחמנייה שאכלה ומתחילה לצאת לעומק שמאל)
- תירצה: סופי. (ניגשת אליה) למה את לא יכולה לשמוח בשבילי?
- (סופי יוצאת מבלי להסתכל עליהן. רעש המולת מרכז הקניות נשמע. תירצה חוזרת ללי ושתייהן יוצאת מאמצע שמאל במבט מורכן)
- (אור נדלק על שלושת המבוגרות בגינה)
- תירצה: את לא פרגנת לי מהשנייה הראשונה.
- סופי: אני לא פרגנתי לך? איך לא נדבקת לך הלשון?
- תירצה: לא נדבקת ולא פרגנת!
- סופי: ללי, אני לא פרגנתי לה?
- תירצה: היא פירגנה לי? ללי, היא פירגנה לי?
- ללי: את לא פירגנת לה.
- סופי: אני פירגנתי לה עד שהיא התחילה לתפוס תחת.
- תירצה: אני תפסתי... ללי, אני תפסתי תחת?
- ללי: אוהו, את תפסת תחת.
- תירצה: שלום. (קמה לקחת את התיק שלה)
- ללי: שבי! (תירצה מייד מתיישבת)
- תירצה: לא יכולתי להנות אפילו רגע אחד מזה שהצלחתי.

- סופי: מה את מבלבלת.
- תירצה: לא היה לי למי להשוויץ. כל הזמן לא היה לי נעים משתיכן. את עם ההפריות שלא מצליחות, סליחה. והיא עם הבעלים שמתחלפים בלי להשאיר לירה, ואני תקועה באמצע מנסה להסתיר כמה טוב לי. איך אושר נהייה כזה פשע שצריך להתנצל עליו כל הזמן?
- סופי: איך את לא מתביישת? אני כל הזמן אמרתי ללי איך אני שמחה שתירצה משיגה כל מה שהיא רוצה. לא ללי?
- תירצה: אולי זה מה שאמרת, אבל בפנים את צרחת- "היא עוקפת אותי! איך היא מעיזה המנייאקית! אני הייתי קודם! אני אסנור אותה! אני אצפצף לה! אני אדבק לה לתחת! ביפ ביפ ביפ ביפ ביפ ביפ!!!!!!"
- (שתיקה)
- תירצה: (לא מסתכלת עליהן) לא הגעת אפילו למסיבה של הספר הראשון שלי.
- סופי: את שכחת את היום הולדת שלי.
- תירצה: ביקשתי מאתיים מיליון סליחות.
- סופי: זה לא מספיק.
- תירצה: שלחתי שלושים זרי פרחים.
- סופי: כסף הוא לא תחליף ליחס.
- תירצה: אני הייתי עסוקה בהגהות האחרונות של הספר שלי. לא ידעתי אם זה חורף או קיץ.
- סופי: תירצה, באותו ערב את היית במסיבה לספר החדש של סופר שלא הכרת אפילו.
- תירצה: כי שכחתי. קורה ששוכחים. אף פעם לא שכחת משהו?
- סופי: אף פעם לא שכחתי אותך.
- תירצה: (בשקט) הלוואי והיית שוכחת אותי לפעמים.
- סופי: (פאזזה) את קוראת לי קרציה?
- תירצה: את כל הזמן היית עסוקה בי. איפה הייתי, מה עשיתי, מה לבשתי, מה ראיתי, עם מי הייתי, מה אמרתי, למה אמרתי, למי אמרתי, מה היא אמרה, מה עניתי, מה קניתי, למה קניתי, איפה קניתי, כמה זה עלה, מה אכלתי, למה אכלתי, כמה אכלתי, עם מי אכלתי, מי שילם, איך שכחתי, איך עשיתי, איך לא אמרתי- מתי, איפה, מי, מה, איזה, כמה, למה, איך! איך יכולתי לעשות לך את זה!

(שתיקה)

- סופי: אני לא מאמינה שבזבזתי עליך את עשרים השנים הכי יפות שלי.
- תירצה: אלוהים אדירים סופי! אנילא בעלך.
- סופי: בעל? מה זה בעל? בעל זה דבר זמני. זה כרוניקה של אכזבה ידועה מראש. איתך זה היה ברית. הברית הזאת נתנה לי את האשליה שאפשר לשרוד בג'ונגל הזה. שאני לא לבד.
- תירצה: אני רציתי לחלוק איתך, אבל זה רק עיבן אותך עוד יותר. את ראית בזה התנשאות. להזכיר לך את הנסיעה לפריס?!
- סופי: אוך! איך ידעתי שהיא תתקע לי את פריס!
- ללי: אח, פריס, פריס...
- (אקורדיון מנגן שנסון צרפתי. שלושת הצעירות נכנסות במעילים וכובעים ושקיות קניות. איתן נכנס שולחן עם שלוש כסאות ופנס רחוב. הצעירות מתישבות וללי מצלמת אותן. סופי יושבת זעופה בעוד שתירצה וללי נפעמות מהנוף.)
- ללי: (מסתכלת קדימה נפעמת) אח, פריס... למה לא נולדתי כאן. בטח אלוהים ברא את פריס בתקופה הרומנטית שלו. רואים שהוא הלך כאן עם כל הלב. איך הוא סידר את הנהר שיעבור בדיוק ליד הלובר...
- תירצה: לוברה.
- ללי: לוברה, וישתקף באלכסון בדיוק אל בית הקפה הזה.
- (ללי ותירצה לוגמות מהקפה)
- סופי: (בדיכאון) חמש מאות דולר ברבע שעה.
- תירצה: אמרתי לך לא להמר על כל הכסף. אני תמיד מגבילה את עצמי למאה דולר.
- סופי: (במרירות) את תמיד מרוויחה.
- תירצה: כי אני זהירה.
- סופי: כי יש לך מזל.
- ללי: איך היה לך אומץ לשים את כל הכסף שלך?
- סופי: איך את יכולה ללכת לקזינו ורק להסתכל?

- תירצה: (מסתכלת בשעונה) ששש! עוד עשר שניות נדלקים האורות על האייפל. תסתכלו.
- (תירצה וללי קמות ומתקדמות לפרונט)
- תירצה וללי: תשע, שמונה, שבע, שש, חמש...
- סופי: (קמה אליהן) אני לא מרגישה טוב.
- תירצה וללי: מה?
- סופי: יש לי בחילה, ואין לי אוויר.
- תירצה וללי: עוד פעם?
- (אור קסום מציף את פניהן)
- תירצה וללי: וואו!
- (סופי נעמדת מולן מסתירה את האייפל)
- סופי: אני לא מרגישה את יד שמאל. אני הולכת ומאבדת תחושה.
- (תירצה וללי מחליפות מבט)
- סופי: הלשון שלי לבנה? (מוציאה לשון)
- תירצה: בכלל לא. את בסדר גמור.
- (ללי מובילה את סופי חזרה לכסא שלה)
- סופי: יש לי סחרחורת. אני מרגישה כמו ברעידת אדמה.
- ללי: להביא לך מים?
- סופי: אני חייבת רופא.
- תירצה: רופא??? עכשיו???
- סופי: עוד שאלה וכבר לא יהיה למי להביא אותו.
- תירצה: אנחנו בפריס. איך נביא לך רופא? באיזה שפה נגיד לו?
- סופי: מהר. אני הולכת להתעלף, אין לי תחושה באצבעות. (צועקת באיטלקית) דוקטורה!
דוקטורה!
- תירצה: שששש!

- סופי: מה ששש?
- תירצה: די כבר. אמרו לך מאה פעם שזה חרדה. את יכולה לשלוט בזה. תנשמי עמוק, תנשמי.
- סופי: אני לא מרגישה את הדופק. אין לי דופק! אני צריכה הנשמה. מהר!
- ללי: אוי לא, עוד פעם הנשמה.
- תירצה: צריך להנשים אותה.
- ללי: בפה?
- תירצה: לא בתחת.
- ללי: אז תנשימי אותה את.
- (ללי קמה ומתרחקת קצת)
- תירצה: אני?
- ללי: אני הנשמתי אותה בפעם הקודמת.
- תירצה: רק עוד פעם אחת.
- ללי: וגם בפעם לפני קודמת.
- תירצה: (ניגשת לללי) אני לא יודעת להנשים... אני אזיק לה...
- ללי: זה לא פייר תירצה. תמיד אני מנשימה אותה.
- סופי: (מסתכלת עליהן המומה) אני לא מאמינה שאתן מתווכחות מי תנשים אותי?!
- תירצה: אוקי, אני אנשים אותך. (ניגשת לסופי)
- סופי: אני לא צריכה את הטובות שלך. יכולתי למות פה בינתיים עד שתגמרו להתווכח.
- (סופי מתנשפת בכבדות, פתאום תירצה נותנת לה מכה חזקה בגב. סופי בהלם, תירצה לוקחת צעד אחורה)
- תירצה: הנה, יצאת מזה.
- סופי: לא יצאתי מזה.
- ללי: תראי, חזר לך כל הצבע לפניכם.

תירצה: (אוספת את השקיות שלה ומשלמת) יאללה, אנחנו בפריס, חבל על הזמן. בואו נרד לטייל קצת לאורך הסיין.

ללי: סוף סוף, חשבתי שאף אחד כבר לא יציע את זה

(ללי אוספת את דבריה ומתחילה לצאת עם תירצה. סופי נשארת לשבת פגועה)

ללי: סופי, את באה?

סופי: תלכו לבד.

ללי: למה?

סופי: כי לא בא לי.

תירצה: את רוצה ללכת למקום אחר?

סופי: לא.

(תירצה וללי מתיישבות בעייפות)

סופי: נו, למה אתן לא הולכות?

תירצה: את יודעת שלא נלך בלעדייך.

סופי: למה לא? ממילא אני רק מפריעה.

(מועקה)

תירצה: סופי, באנו עד לכאן לחגוג את היום הולדת שלך, את לא יכולה ...

סופי: למה אני לא יכולה? כי זה הכסף שלך? אני לא בקשתי ממך שתזמיני אותי לפריס.

תירצה: מה אכפת לי הכסף? בסך הכל חיפשתי מתנה שתשמח אותך.

סופי: מתנות זה דבר סמלי. אצלך המתנות הפכו למפגן כח. זה וולגרי.

תירצה: (קמה ממקומה) לכי תזדייני.

(מוזיקה. סופי וללי קמות בעצבים, שלושת הצעירות מניחות את הכובעים שלהן על השולחן ויוצאות בכעס עם שקיות הקניות שלהן. המוזיקה משתנה, וחוזרת לשנסון הצרפתי. שלושת המבוגרות קמות ממקומן בגינה וניגשות לשולחן. כל אחת לובשת את הכובע של הכפילה הצעירה שלה ומתיישבות)

- ללי: אח, פריס פריס... כמה זמן לא היינו בפריס?
- סופי: מי סופר?
- תירצה: הפעם אנחנו הולכות להנות!
- (ללי לוקחת את המצלמה שנשארה על השולחן ומצלמת את הבנות)
- סופי: (תוך כדי פוזה למצלמה) אבסלוטלי!
- תירצה: (גם בפוזה) דפנטלי
- ללי: (מצלמת) טוטאלי!
- (תירצה מתחילה לחפש בקדחות משהו בתיק שלה ומסתכלת בשעון)
- סופי: את ממהרת?
- תירצה: (תוף כדי חיפוש) לא, פשוט אני צריכה לצלצל לארץ.
- סופי: למה?
- תירצה: כי קבעתי.
- סופי: עם מי?
- תירצה: עם... מישהו.
- סופי: מישהו?? יש לך מישהו??
- תירצה: לא "מישהו" כזה, מישהו, אחר (צוחקת) יותר מישהו.
- (תירצה מוצאת את הדף שחיפשה קמה לצאת לצלצל)
- ללי: (לסופי בפתאומיות) אולי עד שהיא תגמור, נרד שתינו לטייל על הסיין, כשהשמש שוקעת אפשר לראות את הצללים במים...
- (סופי מתעלמת ממנה, ממשיכה להסתכל על תירצה בשאלה)
- סופי: מישהי?!
- תירצה: בקשר לעבודה.
- סופי: איזה עבודה.
- תירצה: סתם.

- סופי: את לא רוצה להגיד, אז לא צריך.
- תירצה: סתם אני מחכה לתשובה על משהו בטלויזיה.
- סופי: טלויזיה? מה לך ולטלויזיה?
- תירצה: סתם, הזמינו אותי להיבחן.
- סופי: למה?
- תירצה: להנחות תוכנית תרבות.
- סופי: מה לך ולתרבות?
- ללי: ששש, עוד עשר שניות נדלקים האורות על האייפל תסתכלו, תשע, שמונה
- (ללי תופסת את תירצה ומושכת אותה לקדמת הבמה סופי מאחוריהן קמה בחשדנות ולא משתפת פעולה)
- ללי ותירצה: שבע, שש...
- סופי: מי הזמין אותך?
- תירצה: מפיקה אחת, שנורא נורא אהבה את הספרים שלי.
- תירצה וללי: שלוש, שתיים...
- סופי: מתי כל זה קרה?
- תירצה: בזמן האחרון.
- (אור קסום מציף אותן)
- ללי: הנה! (מצלמת)
- תירצה: וואוו!
- סופי: סופי: כמה אחרון?
- תירצה: חודש, חודש וחצי.
- סופי: חודש או חודש וחצי?
- תירצה: חודשיים וחצי.
- סופי: (לללי) את ידעת מזה?

- ללי: (חוזרת לשולחן) סליחה! אני רוצה עכשיו ללכת לטייל על הסייף!
- סופי: אז ידעת!
- תירצה: לא.
- ללי: כן... באופן מאוד מאוד מעורפל.
- סופי: הבנתי.
- תירצה: רציתי להפתיע אותך.
- סופי: הצלחת.
- תירצה: את כועסת.
- סופי: (תוך כדי התישבות) אני מופתעת. בדיוק כמו שרצית.
- (מועקה)
- תירצה: טוב, אז... אני הולכת לצלצל.
- ללי: בהצלחה!
- סופי: (ללי תוקעת לה מרפק) בהצלחה...
- (תירצה יוצאת בהתרגשות ללי מתיישבת וסופי מנסה להדליק סיגריה עם מצית שלא עובדת)
- סופי: אז הגענו לשלב שכבר לא מספרים לנו כלום. את לא מרגישה טיפה מיותרת פתאום?
- ללי: סופי, בואי לא נעשה מזה עניין.
- סופי: בואי כן נעשה מזה עניין.
- ללי: אז אני מבינה ששוב אני יכולה לשכוח מהאייפל, מהסייף ומהלובר...?
- סופי: איך יכולתי להיות כל כך עיוורת? איך לא ראיתי את הסימנים?
- ללי: איזה סימנים?
- סופי: היא ממדרת אותנו, היא מתחמקת מפגישות, היא לא מחזירה מייד טלפונים, היא קונה לנו מתנות יקרות מדי, מה זה אומר לך?
- ללי: שהיא נורא עסוקה ונורא מצליחה.
- סופי: אוי ללי, תתבגרי כבר.

- ללי: מה זה אומר לך?
- סופי: (בדרמטיות) זה אומר לי, שיש לה חברה מהצד.
- ללי: (מחכה אותה) חברה מהצד...
- סופי: חברה מהצד, ולא מהיום.
- ללי: עכשיו תירצה בחיים לא תאמין לי שלא אני סיפרתי לך.
- סופי: מה לא סיפרת לי?
- ללי: שיש לה חברה מהצד.
- (סופי בשוק, מפסיקה לנסות להדליק את הסיגריה)
- סופי: (המומה) זה נכון?
- (ללי שותקת)
- סופי: יש לה חברה מהצד!?
- (ללי שותקת)
- סופי: את יודעת שיש לה חברה מהצד?
- (ללי שותקת)
- סופי: אז כל העולם יודע חוץ ממני?
- ללי: לא כל העולם.
- סופי: איך לא סיפרת לי?
- ללי: תירצה השביעה אותי לא לספר לך.
- סופי: מי זאת?
- ללי: אני לא יודעת. נשבעת לך!
- סופי: זה רציני?
- ללי: מה פתאום! זה סתם מישהי שהיא עובדת איתה.
- סופי: עובדת איתה?
- ללי: קולגה. אפשר לקרוא לזה קולגה.

- סופי: קולגה זה הכי גרוע.
- ללי: לא ממש קולגה, סתם... ידידיה כזאת של קצת יותר משלום שלום.
- סופי: כמה זמן? ללי, תסתכלי לי בעיניים. מה היא אמרה לך עליה?
- (ללי מסתכלת על סופי בעיניים. לוקחת נשימה)
- ללי: היא אמרה שהן מדברות באותה שפה.
- (פאזזה, חץ ננעץ בליבה של סופי.)
- (מוזיקה. תירצה חוזרת מאושרת, בחוסר מודעות מוחלט למצב של סופי וללי)
- תירצה: (צועקת למלצר) גרסון! שמפניה! אנ משמפיין סילבופלט! בון בון! שמפיין! פינק!
 אקספנסייב פינק שמפיין! טרה טרה! (מתיישבת תוך אנחת אושר אורכה) בנות, יש
 רגעים ששווה לחיות בשבילם... הם ראו את התוכנית, והם אהבו אותי. הם אמרו
 שזה מאוד מאוד מאוד טוב. ארבע פעמים מאוד! לא אחד, לא שניים לא
 שלוש...
- ללי: מזל טוב! (תוקעת מרפק לסופי)
- סופי: (בעגמומיות) מזל טוב.
- תירצה: רוצים להחתיים אותי על עשרים ושש תוכניות! אתן קולטות? אני וברברה ולטרס
 באותו מקצוע!
- (סופי מגלגלת עיניים)
- תירצה: מאוד מאוד מאוד מאוד. (מביטה לשמיים) אמא את שומעת? מאוד מאוד מאוד
 מאוד... נו, איפה השמפנייה?... עד שהם זזים הצרפתים האלה, איזה אנטישמים...
 גרסונט!
- (מלצרית נכנסת עם כוסות ובקבוק שמפנייה)
- תירצה: אה, גרסונט. איסי איסי, מרסי מרסי.
- (המלצרית פותחת את הבקבוק ומתחילה למזוג לבנות תוך כדי דיבור של תירצה)
- תירצה: בנות! אומרים שאושר זה רגע אחד שבו כל הפרטים מושלמים. וייסמן והילדים
 בריאים, אוהבים, ובעיקר רחוקים. פריס, תוכנית טלוויזיה, ושתי החברות הכי טובות
 שלי שידועות בדיוק מאיפה באתי, חוות את זה יחד איתי.
- (המצלרית בטעות שופכת מעט שמפנייה על ידיה של תירצה).

- תירצה: או! מה זה? (בשקט) היא באמת אנטישמית.. (חוזרת לעצמה) הרגע הזה לא יכל להיות יותר מושלם! (מרימה את הכוס) סאלוט! צ'ירס! לחיים! אורוואר פרי!
- (תירצה וללי מתחילות לשתות. סופי נעמדת ושופכת את השמפנייה על ראשה של תירצה המופתעת)
- תירצה: (מצחקקת) מה, השווצתי יותר מדי? את צודקת, זה מגיע לי, תשפכי עוד.
- סופי: היחסים שלנו נגמרו תירצה.
- תירצה: מה??
- סופי: אני לא רוצה לראות אותך יותר בחיים שלי. לא נשאר לנו שום דבר משותף חוץ מהעבר, וגם הוא מתחיל להחמיץ.
- תירצה: על מה היא מדברת?
- סופי: את יכולה להפסיק להיתמם. אני יודעת הכל. אל תנסי להסביר, ואל תנסי להתקשר, ואל תשלחי לי פרחים, או את ללי, או את וייסמן, או את הילדים או את הכלבים. והפעם הבאה שנתראה, זה רק בהלוויה!
- ללי: סופי די!
- סופי: גם איתך אני גמרתי! (סופי יוצאת בבטחון לימין)
- תירצה: (המומה) מה קרה? (לללי) מה אמרת לה?
- (סופי חוזרת לבמה)
- סופי: רק תזכרי דבר אחד. אף אחד לא מצליח לנצח, אפילו לא את. יום אחד אלת המזל תתנקם בך. היא כבר אורבת לך מעבר לפינה. ואז תגלי שהדרך למטה מאוד מאוד מואד מואד מאוד מהירה. חמש פעמים מאוד. ובדרך נושרים כל הסלברטיז, וכל מנהלי התוכניות, וכל החברות החדשות שלך.
- (תירצה רוצה לגשת לסופי)
- סופי: וכשתגיעי לתחתית כבר לא יהיה שם אף אחד. את תהיי שם לבד כמו כלב. בודדה, מושפלת, פטטית.
- (תירצה מתכווצת. סופי הולכת ומתיישבת בגינה של ללי)
- תירצה: (לללי) מה עשית?!!
- (תירצה לוקחת את התיק שלה הולכת ומתיישבת בגינה של ללי.)

(ללי נשאר לרגע לבדה ומתיישבת. שלושת הצעירות נכנסות. ללי צ' מורידה לללי מ' את הכובע הם מחבקות את ללי מ' מאחורה, ללי מ' מצלמת אותן וחוזרת לגינה)

ללי: זה לא מדהים שכל השנים האלה הייתי כל הזמן עסוקה בלשמור על החברות הזאת שלא תתפרק, ובסוף זה התפרק בגללי?

סופי ותירצה: זה לא בגללך!

סופי: נו באמת.

ללי: אתן יודעות כמה פעמים בא לי להטיח את הראש שלכן אחת בשנייה ולשמוע את הגולגולת מתרסקת? ובמקום זה ניסתי כל הזמן לפשר ולהבין כמו גננת. כל הזמן אני הייתי צריכה לפייס אותך, לנחם אותך ולהסכים עם שתיכן. אתן כל הזמן דיברתן על חברות. היא כן חברה טובה, היא לא חברה טובה, אבל אני עבדתי בזה עשרים וארבע שעות ביממה. כל הזמן תקעתי עוד ועוד דבק באגרטל הסדוק הזה, ובסוף את כעסת עלי שלא גיליתי לך, ואת כעסת עלי שכן גיליתי לה. מה שלא עשיתי- אני אשמה.

סופי: עם כל הרצון שלך לקחת את הקרדיט, כולנו יודעים טוב מאוד מי נתן את הדחיפה האחרונה ל"אגרטל" הזה.

(שתיהן מסתכלות על תירצה)

תירצה: מה עשיתי? מה? מכרתי סודות מדינה לאויב? גיליתי איפה נמצא הכור האטומי לאיראנים? בסך הכל הייתה לי עוד חברה. אסור שתהיה לי עוד חברה?

סופי: עובדה שהסתרת אותה.

תירצה: כי פחדתי ממך. פחדתי שתעשי לי סצינה. שתתחילי עם "ברית" ו"בגידה" ו"בטחתי", וכל המילים הנחרצות האלה שמתחילות ב"ב". הכל אצלך חייבת להיות כל כך טוטאלי.

סופי: כי אני טוטאלית. יחסים לא טוטאליים לא מעניינים אותי.

תירצה: הברוגזים הטוטאליים האלה. "סופי נורא פגועה". מה קרה? מה האסון הגדול? אז את פגועה, אז מה? מה את מזכוכית? כולנו נעלבים לפעמים.

סופי: חוץ ממך.

תירצה: אמא שלי מתה כשהייתי בת ארבע עשרה. אין דבר יותר מעליב מזה.

סופי: אל תמכרי לי את אמא שלך. את אפילו לא בכית כשהיא מתה.

- ללי: סופי די!
- סופי: מה די? כשאמא שלה גססה בבית חולים היא עישנה ג'וינטים אצלי בבית.
- תירצה: אין לך שום גבולות.
- סופי: פעם אהבת את זה.
- תירצה: השתנית.
- סופי: אז את מודה! את זאת שהשתנית. בטח, לך קל להשתנות. כי אין לך דעה. את תמיד חושבת כמו הבן אדם האחרון שדיברת איתו.
- תירצה: אז בגלל זה החלטת להשמיד אותי.
- ללי: להשמיד אותך...
- תירצה: היא עשתה לי פולסא דה נורא.
- סופי: (בגיחוך) פולסא דה נורא.
- תירצה: את עשית לי פולסא דה נורא.
- סופי: אפשר להגיד עלי הכל, רבנית אני לא.
- תירצה: את לא מבינה שזה עבד?
- ללי: מה עבד?
- תירצה: כל מה שהיא איחלה לי קרה.
- ללי: מה קרה?
- תירצה: אני עומדת להיות הכשלון הכי מדובר בעיר.
- ללי: אוי באמת.
- סופי: הערב הזה מתחיל להיות מעניין.
- תירצה: קיוויתי שאני אצליח לא לספר את זה הערב.
- ללי: על מה את מדברת? רק לפני שבועיים היית מרוחה על כל העיתונים והתוכניות טלוויזיה...
- תירצה: הכל נגמר. מחר עומדות להתפרסם שתי ביקורות קטלניות על הספר החדש שלי. הכותרת של הפחות גרועה היא- "המלכה ערומה ואין מה לראות לה."... הספר לא נמכר. סופרים צעירים מלגלים עלי מאחורי הגב, אנשים מתחמקים מהעיינים שלי,

בטח עכשיו גם יורידו לי את התוכנית. מי ירצה להתראיין אצל מישהי שאין מה לראות לה? ... אני מתביישת לצאת לרחוב. הטלפון שלי הפסיק בבת אחת לצלצל, הטלפון היחיד שקבלתי היום היה ממך.

ללי: בטח התאכזבת כששמעת שזה רק אני.

תירצה: כן... לא. אוי ללי, אני פה בוכה על השטויות שלי כשלך יש...

ללי: זה בסדר תירצה.

(תירצה מוציאה סיגריה מהתיק)

תירצה: אפילו וייסמן כבר לא מסתער עלי כמו פעם. כשלון זה לא דבר סקסי. אני מתרחקת.

(תירצה קמה ומתחילה ללכת לעבר המרפסת באמצע הדרך נעצרת)

תירצה: (לסופי) אני מקווה שסוף סוף הצלחתי לגרום לך אושר.

סופי: האמת, חשבתי שאני אהנה יותר.

תירצה: אולי אם אני אפרט לך מה בדיוק כתבו בביקורת...

סופי: אולי.

תירצה: כתבו שהקסם פג.

סופי: אהה.

תירצה: איך את מרגישה עכשיו?

סופי: אני לא מבינה למה אני לא מצליחה להנות.

ללי: אפילו לא קצת.

סופי: כלום. שממה.

ללי: לא מתאים לך.

תירצה: כל מה שאיחלת לי קרה. אני בריצפה. יותר נמוך מזה אין.

(תירצה הולכת למרפסת ומדליקה את הסיגריה)

ללי: נו, אז מכאן אפשר רק לעלות.

סופי: תתפלאי. את לא תאמיני כמה יותר נמוך יש. את רק מתחילה עכשיו במסע אל תוך

הנומך. והתגלית הכי נוראה במסע הזה, היא שאין תחתית.

(סופי קמה ומתחילה להתקרב לעבר תירצה)

תירצה: תודה על העידוד.

סופי: ואז מתחילה להתגנב המרירות ומרעילה את כל הגוף, עד שאת מתחילה להרגיש כמו קיפוד הפוך, עם הקוצים פנימה. ואת הולכת ונהיית "כבדה", ואז כולם מתחילים לברוח ממך, כי "הקסם פג", ורק את לא יכולה לברוח. את צריכה להיות תקועה עם עצמך עשרים וארבע שעות ביממה, עד יומך האחרון.

(שתיקה)

תירצה: (ברוך) זה מה שאת מרגישה?

(סופי מסתכלת עליה מופתעת)

סופי: אני?

תירצה: דיברת על עצמך נכון?

(פאזזה. סופי לוקחת שכטה מתירצה)

סופי: אני דווקא אהבתי את הספר האחרון שלך.

תירצה: (מופתעת מאוד) קראת אותו?

סופי: נחשי.

תירצה: ואהבת אותו?

סופי: אני חושבת שזה הספר הכי טוב שלך.

תירצה: באמת?

סופי: ותאמיני לי שלא התכוונתי לחשוב ככה.

תירצה: אני מאמינה לך.

סופי: סוף סוף הפסקת לכתוב מהראש והתחלת לכתוב מהוורידים.

תירצה: (מתפעמת) חשבתי עליך כשכתבי אותו.

סופי: אני יודעת.

(רגע של חסד, תירצה מניחה את ידה על כתפה של סופי, ואחרי רגע מניחה עליה ראש כמחבקת אותה. ללי נשענת אחורה בכסא)

- סופי: כל השנים האלה חשבתי שאת היית תלויה בי, ופתאום הבנתי שבעצם אני הייתי תלויה בך. איזו השפלה.
- תירצה: אני הייתי תלויה בך ועוד איך. אין יום שאני לא חושבת עליך. גם אחרי שנפרדנו, הקול שלך המשיך לגור אצלי ולהגיד לי מה דעתך על כל דבר שאני עושה- לא ככה, לא ככה, לא ככה...
- (סופי ותירצה צוחקות ותירצה לוקחת את הסיגריה חזרה מסופי)
- סופי: אני חולמת עליך יותר מדי.
- (רגע של חסד. הן מחייכות זו לזו. ללי קוטעת את האידיליה)
- ללי: (לתירצה) את לא רואה מה היא עושה לך? (תירצה וסופי מסתכלות עליה מופתעות) את לא רואה איך היא מנצלת את החולשה שלך בשביל להפיל אותך במלכודת הדבש שלה?
- סופי: ללי!
- ללי: איפה סופי הייתה כשהצלחת? איפה היא היתה כשהיה צריך לעמוד בצד ולפרגן לך? רק כשאת קטנה וחלשה היא מסוגלת לאהוב אותך? רק כשאת מתחתייה? את לא רואה שזאת חמלה לאיד?
- תירצה: ללי!
- ללי: (לסופי) ואת. איך את לא רואה את המשחק שלה? הרי זה כל כך שקוף! היא אומרת לך כל מה שאת רוצה לשמוע. היא חוזרת להיות היתומה הקטנה שמעוררת את רחמיך, רק בשביל שתשכחי איך היא דרכה עליך כל הדרך לפסגה, ובשביל להסיר מעצמה רגשות אשמה, היא הפכה אותך למפלצת.
- תירצה: ללי, מה את עושה?
- ללי: מה שרציתי לעשות כל החיים ולא היה לי אומץ- אני מסכסכת בפרצוף.
- תירצה: למה?
- ללי: כי עוד רגע תיפלו כאן אחת בזרועות השנייה, ואני אחזור להיות שטיח. במקרה הטוב. רב הזמן הרגשתי פחות משטיח. רק כשהייתן רבות, אז פתאום נהייתן נורא נורא מבוקשת.
- סופי: לטס פייס איט, את נהינת מכל רגע שרבונו. (מתקרבת לללי)
- תירצה: זה לא הזמן עכשיו סופי. (מכבה את הסיגריה)

סופי: (לללי) את כל מה שתירצה ניסתה לחסוך ממני בשקרים שלה, את דאגת לתאר לי, ועוד בפרטי פרטים.

תירצה: אז אם כבר מדברים, אז גם ממני לא חסכת אף הערה מרושעת של סופי עלי. מאיך אני מתלבשת, ועד איזה אמא קרייריסטית אני.

ללי: הכל היה אמת. לא המצאתי כלום. אני רק שמתי את הדברים על השולחן. שלא תהיה צביעות.

תירצה: (מתקרבת לללי) אבל צביעות היא חלק מהיחסים. בשביל זה המציאו את המאחורי הגב. בשביל שאפשר יהיה לשחרר קצת קיטור, ולהמשיך הלאה. לא סתם אצל בנות זה תמיד שלישיה. ככה כולם יכולים לדבר על כולם מאחורי הגב, ועדיין להישאר חברות טובות, לא?

ללי: אני לא יכולתי לסבול את זה יותר.

סופי: אל תתחסדי.

(סופי הולכת לעבר השולחן)

תירצה: אל תדברי איתה ככה.

ללי: להיפך. דברו איתי ככה. תשמיצו אותי, תתייחסו אלי. קיבינימט תתייחסו אלי, לא רק אחת לשניה דרכי, אלי ממש. אני כאן! עדיין.

תירצה: בסדר ללי תרגעי.

ללי: (הולכת לשולחן) אני עכשיו רוצה שתגידו לי כל מה שאמרתן עלי מאחורי הגב.

תירצה: אבל אנחנו אף פעם לא דברנו עליך...

ללי: (נעצרת) את רוצה להגיד לי שאף פעם לא דברתן עלי מאחורי הגב? זה קצת מעליב, לא?

(תירצה וסופי נבוכות)

ללי: הרי כבר בפגישה הראשונה שלנו בשירותים של התיכון טחנתן אותי לאבק מאחורי הגב.

(סופי ותירצה מתביישות)

ללי: ככה התאהבתי בכן. (מתיישבת) אז מה אמרתן עלי?

שתיהן: (מתיישבות) נו, ללי, די... בחייך...

- ללי: אני רוצה לדעת.
- תירצה: בשביל מה?
- ללי: בשביל ההתמודדות שמחכה לי עכשיו.
- סופי: (ברוך) איזה התמודדות ללי.
- ללי: עוד מעט. קודם אני רוצה שתגידו לי כל מה שאמרתן עלי. ה- כל.
- תירצה: ללי, זה נורא קשה.
- ללי: למה זה כל כך קשה? מה יש לכן להפסיד? ממילא אנחנו כבר לא חברות.
- (תירצה וסופי מסתכלות אחת בשניה. מאוד נבוכות)
- תירצה: טוב, אני אתחיל. תמיד אמרנו שאת אצילת נפש, וטובת לב, שאין בכך טיפת רוע...
- ללי: את הדברים הרעים תירצה.
- תירצה: אוקי, סופי אמרה פעם...
- סופי: למה סופי אמרה? סופי אמרה! תגידי מה את אמרת.
- תירצה: אוקי. אני אמרתי שאם החיים זה שדה מוקשים, אז אני מנסה ללכת ביניהם, סופי מתעקשת לדרוך על כולם, ואת עומדת מחוץ לגדר ומפחדת להיכנס בשביל לא ללכלך את החצאית.
- ללי: יפה, אבל פיוטי מדי. סופי, ממך אני מצפה למשהו יותר...
- סופי: אמרנו שהשיא שלך היה בגיל שש עשרה כשהיית מלכת הכיתה, ומאז את בנסיגה.
- תירצה: צנונית בנסיגה קראנו לך. (צוחקת)
- סופי: פחדנית, שמרנית.
- תירצה: (בשקט ומהר) משעממת.
- ללי: לא שמעתי.
- תירצה: משעממת! לא את. החיים שלך, זאת אומרת לא כל החיים שלך...
- ללי: הבנתי. משעממת.
- תירצה: זה היה לפני שידענו שאת לא מוצא...
- ללי: תירצה!

- סופי: אבל בעיקר סנובית.
- ללי: אני סנובית?
- סופי: סנובית! את כל הזמן הסתכלת עלינו מלמעלה. אף פעם לא הבעת עמדה באף ריב, את לא מתלכלכת אף פעם. תמיד בשליטה מעצבנת, תמיד הציניות הזאת שלך שנותנת לנו הרגיש כמו שתי פרחות מהמידל איסט.
- ללי: (לתירצה) גם את חושבת ככה?
- תירצה: לא ממש...
- סופי: גם היא חושבת ככה.
- ללי: איזה טיפשות אתן. זה לא סנוביות. זה בסך הכל פחד מאינטימיות. את יודעת איך קינאתי בכן על היכולת הזאת לריב ולכעוס ולהעלב ולקנא... הלואי שהייתי יכולה פעם אחת לצרוח כמו שצריך, אבל אני לא. את יודעת מה זה להיות פחדנית? זה להיות משותקת. רק לא לעשות גלים. רק לא שינויים. אתן נראתן לי כל כך נועזות, שזה נראה לי שיא האומץ להיות חברה שלכן. הגלים שאתן עשיתן הספיקו בשביל להרטיב אותי קצת, בלי להסתכן בטביעה. זה מום כזה. בגלל זה לא הצלחתי לעשות לי משפחה...
- (שתיקה)
- ללי: ועכשיו, כש... קרה מה שקרה, הייתי חייבת לשתף מישהו קרוב, ו... אין לי. אתן הייתן הדבר הכי קרוב למשפחה שהיה לי ו... אני צריכה משפחה עכשיו...
- סופי ותירצה: (שמות יד על ללי) בטח ללי.
- תירצה: ללי מה קרה?
- סופי: ללי, מה יש לך?
- (ללי מריכה את ראשה)
- ללי: יש לי...
- (פאוזזה)
- ללי: יש לי... בת.
- סופי ותירצה: אוי!!! מה???
- ללי: יש לי בת.

- סופי ותירצה: יש לך מה ???
- ללי: יש לי ילדה.
- תירצה: מה זאת אומרת ילדה?
- ללי: זאת אומרת תינוקת. בת שלושה חודשים וארבעה ימים.
- תירצה: איך?
- סופי: מתי?
- תירצה: ממי?
- סופי: היית בהריון...
- ללי: הבאתי אותה מווייטנאם.
- סופי: הבאת אותה?
- ללי: אימצתי אותה.
- תירצה: אימצת תינוקת?
- ללי: אימצתי תינוק.
- סופי: אימצת תינוקות?
- ללי: אימצתי תינוקת.
- סופי: איך פתאום מה?
- ללי: החלטתי להיכנס לשדה המוקשים... רוצות לראות אותה? (קמה)
- סופי: איפה היא?
- ללי: בחדר שלה.
- סופי: מה, כל הזמן הזה שכבה בחדר השני תינוקת!?
- תירצה: היא שמעה הכל!
- ללי: רציתי שהיא תכיר את החברות הכי טובות שלי. (תירצה וסופי נבוכות) להביא אותה?
- סופי: בטח בטח.

(ללי מתחילה לצאת)

תירצה: (קמה) ללי, (ללי נעצרת ומסתובבת אליהן) איך קוראים לה?

ללי: רעות.

(ללי יוצאת תירצה וסופי מתחבקות. סופי מתעשתת)

סופי: איפה האודם שלי? אני לא מוכנה שהילדה הזאת תראה אותי בלי אודם!

(מחפשת בתיק שלה בהיסטריה)

תירצה: היא בת שלושה חודשים!

סופי: זה הגיל הכי קובע. איפה שמתי את האודם שלי?

תירצה: אני אתן לך. (מחפשת בתיק) שיט, אין לי ראי.

סופי: לא חשוב. תביאי. (מורחת אודם. מדביקה את השפתיים ברעש) בסדר?

(ללי ניכנסת מעומק הבמה עם התינוקת)

ללי: זאת רעות.

תירצה: יו

סופי: יו

ללי: יו מה?

תירצה: יו איזה מתוקה. תראי איזה אף מצוייר.

סופי: תראי איזה צוואר ארוך יש לה. היא תהיה רקדנית.

תירצה: איך עושה כלב?

סופי: מו.

תירצה: איך עושה פרה?

סופי: האו האו.

תירצה: יו ללי, היא מדהימה.

סופי: איזו שלווה. היא כל כך נוגעת ללב.

תירצה: איזה ריח. את מרשה לי? (מריחה את התינוקת) יו זה ממסטל.

- סופי: (דוחפת את תירצה הצידה) תביא שכטה. (מריחה את התינוקת) אוי למה הם לא נשארים ככה עד שהם עוזבים את הבית? (בהתרגשות) יו היא חייכה אלי.
- תירצה: אלי.
- ללי: (הולכת לפרונט ימין) עם כל הכבוד לשתכן היא חייכה אלי.
- סופי: היא ממש נולדה בשבילך.
- ללי: ככה בדיוק אני מרגישה. איך שלקחתי אותה פעם ראשונה על הידיים, היא הקיאה עלי ולא זרקתי אותה ישר. באותו רגע הבנתי שאני אמא. נכון רעותילוקי? נכון קטנה של אמא?
- (סופי הולכת להביא טישו מהתיק שלה)
- תירצה: יו ללי, את אמא.
- ללי: אני אמא.
- סופי: (חוזרת אליהן בוכה) איך את מסתדרת לבד? לא קשה לך?
- ללי: קשה? אני נהנית מכל רגע. אני עפר לרגליה. נכון טובה של אמא?
- תירצה: ללי, זה הרבה יותר מרגש מלידה.
- סופי: זה נס. (לתירצה) זה נס.
- ללי: את הנס שלי? מי חשב שכזה דבר קטן יכול לתקן לב שבור.
- סופי: אוי ללי, אני כל כך שמחה בשבילך.
- תירצה: כל כך מגיע לך.
- סופי: אבל למה לא אמרת ישר? למה רצית שנחשוב שאת הולכת למות?
- ללי: נהייתי לראות אתכן מתפתלות פעם אחת בגללי.
- סופי: כוס אימך.
- תירצה: סופי, הילדה.
- סופי: (לתינוקת) אין לך מושג על איזה אמא נפלת.
- תירצה: (לתינוקת) בדיוק. האמא הכי יפה, הכי טובה, הכי חכמה, הכי...
סופי: אצילת נפש.

תירצה: ישרה כמו...

שתיהן: סולם עקום.

לל: אל תאמיני לאף מילה שלהן.

(ללי מתחילה לשיר את Dream, סופי ותירצה מצטרפות אליה. ללי מתחילה לשיר את הקול השני.
 בשורה all I have to do - הדלת האחורית נפתחת שם עומדות שלושת הצעירות בבגדי בית ספר. הן
 מסתכלות קדימה. כשהמוסיקה נכנסת הם נכנסות לאותה פוזה בה עומדות המבוגרות)

חושך